

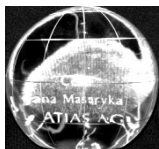

SOKOL SYDNEY LIMITED

ČLEN SVĚTOVÉHO SVAZU SOKOLSTVA

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086

ACN 000 378 736

www.sokolsydney.com

Číslo 4

Ročník LX

Červenec/srpen

Number 4

Volume LX

July/August

2012

LAUREÁT CENY JANA MASARYKA GRATIAS AGIT 2000

XX

Print Post Approved PP 239732-00003

XX

**THE SOKOL SYDNEY PROGRAMME OF ACTIVITIES MAY BE
HEARD ON 02 9452 5617**

XV. všesokolský výroční slet

OBSAH

Slovo starosty a pokladníka	6
XV. Všesokolský slet v Praze	7
Slovo starostky ČOS	10
Den české státnosti	12
Slovenské vysielanie SBS	14
Ohlasy čtenářů	14
Tužme se!	15
Občanská společnost? V Sokole	15
150 let od skvělé myšlenky	16
Zprávy z konsulátu ČR	21
Letem světem	22
Evrop. život zahynul v Osvětimi	24
Suchý žal	27
Kino Ponrepo	28
Hádkový koutek	29
Humor	30
Alerts to threats in Europe	31
Australian Greens	31
Perly a perličky	32
Dummies guide to Europe	38
Co všechno uráží muslimy	39
Probarvování prošedlé Sydney	41
Z tajů krás české řeči	43
IPCC's fraudulent science	44

VĚSTNÍK

Dvuměsíčník Sokola Sydney.
Obsah publikovaných článků
nemusí být totožný s názory
redakce. Výhradně si právo
články upravit.

Redakční rada:
B Šindler, P Čermák,
M. Daňková

Telefon redakce:
02 9981 4765

Email:
petevasyd@hotmail.com
Věstník se též nachází na
internetové stránce
www.sokolsydney.com

Příští uzávěrka Věstníku:

5. 9. 2012

**(Vždy první středa
v každém lichém měsíci)**

Z PERA STAROSTY

Velmi mě potěšilo a povzbudilo, že se letošní všesokolský výroční slet v Praze vydařil. Slet v Praze skončil a v Londýně vzápětí následuje Olympiáda. Pamatuji si, že za první Československé republiky například bratři sokolové Hudec a Gajdoš získali v gymnastice v roce 1936 na Olympijských hrách v Berlíně zlaté medaile. Letošní Olympiáda v Londýně nám ukáže, zda někdo ze Sokolů dosáhne podobných úspěchů. Průběh Olympiády budu tedy sledovat s velkým zájmem. Soutěžení sportovců z tolika zúčastněných národů bude bezesporu pro české a slovenské atlety velmi náročnou záležitostí. Zdar našim atletům!

Nazdar Jan Jelínek

ZPRÁVA POKLADNÍKA

Prosíme zahraniční odběratele Věstníku, aby pokud možno platili předplatné v australských dolarech, většinou jde „draft“ od banky předem objednat. Za převod z jiné měny nám banka účtuje 10.50 australských dolarů. Jen poštovné do zahraničí za ročních 6 čísel bylo opět zvýšeno na 28.20 AUD. Prosíme zahraniční odběratele, aby nám laskavě v budoucnu zasílali 30 AUD místo dosavadních 25 AUD, pokud si to ovšem mohou dovolit. Děkujeme za pochopení.

Dary a předplatné na Věstník od 1. 5. 2012 do 30. 6. 2012 celkem \$125; fond na údržbu Národního domu \$45. Mnoho díky všem dárcům.

Členské příspěvky – Upozorňuji, že **PŘÍSPĚVKY \$25 NA ROK 2012 JSOU NYNÍ SPLATNÉ A MĚLY BÝT ZAPLACENY DO 31/1/2012.**

Věstník: předplatné pro nečleny na kalendářní rok od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2012. je \$25 v Austrálii a \$30 v zámoří.

Vydání od 1. 5. 2012 do 30. 6. 2012 celkem \$5,178.11, z toho mimořádné \$1,471.98 za nový projektor včetně instalace a DVD přehrávač.

Prosím vystavujte všechny platby na „**Sokol Sydney Ltd**“ s uvedením na jaký účel, se zpáteční adresou a zašlete na adresu: **Sokol Sydney Ltd., 16 Grattan Crescent, FRENCHS FOREST NSW 2086.**

„**SOKOL SYDNEY LTD**“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „**Money Order**“ je teď jediný „**Payee**“ australským bankám přijatelný. Prosíme, používejte jen tento název pro všechny platby.

Pokud platíte převodem na účet Sokol Sydney Ltd, B/S/B 112 879 číslo 108349087 zašlete, prosím, vaše jméno, datum a účel platby na email petevasyd@hotmail.com.

Dary na Věstník a údržbu sokolského Národního Domu obdržené od 1. 7. 2011 do 31. 12. 2011:

Dohnal J	45	Slezáček I V Dr	50	Karpíšek L S	25
Grotte F&Z	50				

Stvrzenky jsou vždy přiloženy k následujícímu Věstníku.

Petr Čermák

MÁTE JIŽ ZAPLACENÝ 2012 VĚSTNÍK \$25?

**Advokátní kancelář v Praze poskytuje
právní pomoc v České republice**

Kontakt: e-mail: astara@astara.cz

XV. Všesokolský slet v Praze 1.-7. července 2012

Zora Kašpárková Canberra

XV. Všesokolský slet už je za námi a my tři cvičenky jsme už zpět doma v Austrálii. Slet jako vždy je krásnou dobou a vzpomínkou, která obohatí náš všední život. Pro nás tři začal předsetlovým zájezdem do Vídně ve čtvrtek 28. června. Jely jsme autobusem tam a druhý den ihned zpátky do Prahy. Očekávala nás sestra Dáša, u které a jejího manžela Petra jsme nocovaly. Setkání v tělocvičně večer bylo radostné a srdečné, jako vždy. Známe se mnoho let, již ze zahraničních sletů a s nimi cvičiváme jako

součást jejich celku. Potěšilo nás, že nebylo prakticky žádných oprav, což posílilo naše sebevědomí. Večer byl ukončen malou party; bratr a sestra oslavovali své narozeniny.

Letošní slet byl spojen s oslavami 150-ti let založení Sokola, a to byla velice široká paleta kulturních i tělovýchovných akcí; některé začínaly již měsíc předem, jiné ještě trvají, nebylo ani možno je všechny navštívit.

Předsetlové vystoupení Vycpálkova souboru v Tyršově domě v sobotu 30. června bylo krásné. Koho by nezaujaly a nedojaly zvuky písní z Čech, Moravy, Slováků i Slovenska, doprovázené někdy i tanci. Škoda, že byl použit jen malý sál, mnoho posluchačů sedělo na schodech a postávalo v chodbě, někteří i odešli. Neděle 1. července byl den průvodu Prahou, kterým se tradičně otvírá sletový týden. Čelo průvodu tvořily Sokolské historické prapory hrdě

nesené bratry v historických sokolských krojích, za nimi následovaly vlajky zúčastněných států, dále státní vlajka a sokolská vlajka. Hosté, a pak župy. Jdeme vždy za hosty, díky našemu písmenu a doposud vždy za námi jde Kolínská sokolská hudba, což dodává svíznosti našim stárnoucím nohám. Měly jsme problém, kdo ponese standartu Župa Australská. Už jsme se rozhodly, že se budeme my tři střídat. Najednou se u nás objevil urostlý mládenec jménem Martin, který nás přišel pozdravit, jelikož je také z Austrálie kam se přistěhoval s rodiči z Jižní Afriky před lety a rodiče zde ještě žijí. On pracuje v Americe, a proto s nimi cvičí. Tak jsme na něj zaútočily, že musí také něco pro Austrálii udělat a tak se stalo, že naší standartu nesl mladý sličný muž. Ať se nikdo nesměje, ale na sletovém průvodu i na sletu

samém se často přihodí setkání velmi nečekaná. Mimo nás tři cvičenky jsme měli v průvodě ještě manžele Kohoutovy a Mirka Tůmu s paní ze Sydney, manžele Menšíkovy z Perthu a jednoho bratra s dcerou z Port Macquarie, bohužel jeho jméno mi uniklo. Ulice nelemovaly již davy lidí jako kdysi, ale kdo přišel, přišel z lásky k Sokolu. Mnoho turistů fotografovalo a viděla jsem i několik, kteří zaběhli k okraji průvodu se optat, o co se jedná.

V neděli večer jsme se zúčastnily představení Prodané nevěsty, kterým se již tradičně otvírá sletový týden. Tentokráte ne operní profesionální představení v Národním divadle, ale amatérské, sokolských ochotníků v provedení zpěvohry a mám dojem, že tak nějak vypadalo i její první provedení, když ji Bedřich Smetana zkomponoval. Bylo to krásně vřele provedené herci-pěvci, hudebníky i tanečníky. Pro nás jeden z mnoha krásných sletových zážitků.

Pondělí a úterý: zkoušky, horko, nekonečná doba řazení se na seřadišti i pak na stadiónu s krátkým cvičením, jak to už ani jinak být nemůže. Naši vídeňští bratři a sestry měli ubytování v Hotelu Slávie, z oken se dívali na seřadiště i stadión v pozadí a tak nás přespolní vzali pod ochranná křídla. Mohly jsme si nechávat věci u nich v pokojích i používat jejich WC a umývárny a nemusely chodit do společných šaten, byla to pomoc nemalá a velké pohodlí.

V úterý večer jsme byly v hale Arény v Parku Julia Fučíka - teď nevzpomínám jak se to nově jmenuje - na Gala večeru. Seděly jsme v první řadě obklopeny mládím z Dánska, které bujaře povzbuzovalo svými hlasivkami, až děvčata měla strach o svůj sluch a já o svůj hearing aid. Program byl bohatý, různorodý, nejmenší účastnice byla 2½ či 3 roky stará. Byly tam sporty, které jsme neznaly a tak jsme poučené na konci odcházely do deštivé noci. Ještě se zmíním, že při vstupu byla prohlídka skoro jako na letišti a trvalo to věčnost se tam dostat. Vcházelo se JEDNOTLIVĚ.

Středa: 2 zkoušky a generálka večer na příští den na I. program večerního představení, které začínalo v 9.00 pm.

Ve čtvrtek jsme měly 2 zkoušky: projížďečku, generálku na odpolední vystoupení II. programu a večer první vystoupení. Vedro nepolevovalo a tak jsme mezi zkouškami v hotelové zahradě odpočívaly a nabíraly sil na večer. Asi o 5té hodině se začaly kupit bouřkové mraky, které houstly, a když byl nástup na seřadiště, tak už pršelo. V čistých nažehlených cvičebních úborech v bílých teniskách, přikrytí igelitáky jsme se opatrně vyhýbaly loužím, ale odevzdaně stály na svých místech C7 a nechaly se zalívat těžkým deštěm naštěstí teplým. Ostatní se kupili v okolí pod stromy a prostě kde se dalo trochu schovat. Druhý den jsme od velitele nástupu dostaly pochvalu za sokolskou kázeň. Déšť pomalu houstl; začalo hřmít i blesky křížovaly oblohu, když jsme nastupovaly na cvičební plochu stadiónu. Bez igelitek které jsme nacpali jednomu z ne cvičících vídeňských bratrů v podchodu brány. Tráva čvachtala a bílé tenisky měnily rychle svou barvu v hnědou a tak jsme v hustých šicích stály už ne na Strahově, ale v Edenu, po celou dobu zahajování (více jak půl hodiny). Bouřka zesílila a déšť už dávno se změnil v průtrž mračen, ale vytrvaly jsme, a když jsme začaly cvičit, nebyla na nás niť suchá.

Otevření a zahájení sletového vystoupení je vždy silným citovým zážitkem, vybavují se vzpomínky na ty slavné před válkou i ten jeden poválečný v roce 1948, na slety v zahraničí, skromně vždy konané v jiném státě, ale vždy s myšlenkou – nadějí, že se jednou vrátíme domů do Prahy. Dočkaly jsme se a už je to náš čtvrtý slet v Praze.

Letošní zahájení vzdor bouřce a dešti bylo velice krásné; řadu bratrů vlajkonošů, kteří nesli hrdě své historické sokolské zástavy, vedl bratr na koni –

vzpomněla jsem si na kdysi jezdecké oddíly sokolské. Za nimi mládež se státními vlajkami zúčastněných států mezi nimi byla i naše australská, následované státní a sokolskou vlajkou, ty byly pomalu vztyčovány za zvuku státní hymny. Byl tam i obrazec tvořený zákyněmi ale ten jsme neviděli, stojíc na ploše. Po cvičení nezbylo než nejrychleji jet domů a sušit úbory, což jsem dělala mezi otevřeným oknem přes noc. Druhý den opět jasno a horko, a to už bylo jen odpolední vystoupení, po kterém

jsme mohly sedět na tribuně a sledovat vystoupení. Líbily se nám tance i cvičení děti od nejmenších po starší, doufajíc i věříc, že v nich je budoucnost Sokola.

Tolik chystání, obav i radosti, hřejivé teplo přátelství našich spolucvičenců z Vídně, bratrů i sester. Shledání jsme s nimi ukončovali po krátkém setkání v Tyršově domě, pak u Švejka při pravých českých jídlech i pivu za zvuku harmoniky a zpěvu až se hory zelenaly. Loučili jsme se navzájem; dá-li Pan Bůh zdraví, jenže 6 let je dlouhá doba a léta nám nikomu nestojí, ale co - doufat se může, byli tam i starší, jenže ti nemusí obletět téměř půl zeměkoule.

Mne čekala ještě schůze SSS v Tyršově domě a byl konec. Za dva dny jsme s dcerou sedaly do letadla na cestu zpět domů do Austrálie.

Milé sestry, milí bratři,

XV. všesokolský slet skončil a všichni – ať v České republice, tak ve všech zahraničních sokolských jednotách – můžeme být hrdí na to, jak Sokol při něm široké veřejnosti, a díky televizním kamerám celé republiky, prokázal svoji životaschopnost, modernost a vysokou aktuálnost sokolských idejí i v současné době moderních informačních technologií a neustálého spěchu. Mezi XIV. a XV. Všesokolským sletem jsme se museli vypořádat s problémy spojenými s hospodářskou krizí let 2008-2009 a se ztrátou nezanedbatelného zdroje příjmů ze zkrachovalé společnosti Sazka. I za těchto obtížnějších okolností jsme dokázali slet uspořádat a důstojně oslavit 150. výročí vzniku naší organizace. A co je mimořádně důležité – bez jediné koruny dluhů.

Milé sestry, milí bratři, i na tomto místě děkuji všem, kteří se větší nebo menší mírou na přípravách, organizaci i samotném průběhu sletu podíleli, ať již byli vidět na cvičební ploše, nebo byli skryti zraku

diváků na pracovištích, která sice nejsou tolik vidět, ale jsou důležitá, nenahraditelná. Poctivě odvedená práce na nich přispěla ke zdárnému průběhu sletu a k jeho neopakovatelné atmosféře. Na malém prostoru nelze poděkovat všem jmenovitě, uvést tisíce jmen. Vedle autorů skladeb, cvičitelů a cvičenců, režie, poradatelské služby nesmí ve výčtu těch, jimž patří dík, chybět ti, kteří třeba do Prahy na slet nemohli přijet, ale odvedli ohromný kus poctivé práce již při přípravách a nácvicích v jednotách a župách, při technickém a organizačním zabezpečení župních a krajských sletů. Na tomto místě děkuji také všem, kteří se v jednotách a župách podíleli na oslavách 150. výročí Sokola, při organizaci místních akcí, jako například akademií či různých výstav věnovaných významnému sokolskému jubileu. Všichni společně tak odvedli velký kus práce pro Sokol a šíření jeho dobrého jména a ideálů na veřejnosti.

Děkuji rovněž všem zahraničním účastníkům, kteří na slet do Prahy přijeli a aktivně se ho zúčastnili. A přijeli do Prahy z téměř dvou desítek zemí! Ti všichni se na slet řadu měsíců připravovali, poctivě pracovali a svojí účastí sletový program obohatili – ať již to byli zahraniční cvičenci, kteří se zapojili do hromadných skladeb a podmínky pro nácvik měli složitější, nebo vystoupili na pódiích, zúčastnili se sletového průvodu či dalších akcí. Milé sestry, milí bratři, výsledek XV. všesokolského sletu mě utvrzuje v přesvědčení, že obohacení novými zkušenostmi uspořádáme za šest let minimálně stejně úspěšný XVI. všesokolský slet. Jsem přesvědčena, že bude nejen dokladem životnosti a aktuálnosti sokolských idejí, ale také významnou součástí oslav 100 let od získání naší národní samostatnosti, na jejímž vydobytí se nezastupitelně podíleli sokolové, z nichž mnozí pro ni položili i své životy.

Zdar XVI. všesokolskému sletu 2018!

Hana Moučková,
starostka ČOS
e SOKOL 6-7/2012

Česko – Slovenská sportovní i společenská pohodička

Kdy: **sobota 29. 09. 2012**

Kde: **SOKOL SYDNEY LTD.**
16 Grattan Crescent, Frenchs Forest,
NSW 2086

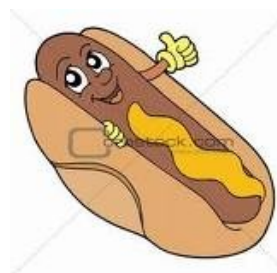
Program: **Sportovní turnaje o ceny**

Dopolední turnaj v **nohejbale** 9.00 am (družstva po 3 lidech)
Odpolední turnaj ve **volejbale** cca 1.00 pm (smíšená družstva 6 lidí – týmy je možné poskládat až na místě)

Občerstvení: Po celý den i noc občerstvení a točené pivo pro každého

Jídla jak od maminky:

*Guláš s houskovým knedlíkem
Řízek s bramborem
Párky, chlebičky
Dršťková polévka
Bramborák*

Nápoje – točené: **Pilsner Urquell
Bernard**

*Lahvová piva, whisky, vodka, fernet, rum
Nealkoholické nápoje rozlévané i lahvové
Káva, čaj zákusky a nebude chybět ani medovník*

Po celý den vás rádi a s úsměvem obsloužíme.

Celý odpolední, večerní a noční program bude doprovázet hudba s osvětlením a přijede i Česká Country skupina.

Kontakt

Registrace na stránce www.facebook.com Česko – Slovenská sportovní pohoda.
Případně důležité dotazy na tel. Vašek Novák 0411 984 469;
Jarda Krejčík 0407 940 570; Honza Hechtberger 0405 125 365

Dopravní spojení

Nic moc. Nejlepší je domluvit se s někým s autem (26 min ze city). Případně z Wynyard Station autobus L90 a 280 (59min) a rovněž autobus číslo 169.

A samozřejmě s sebou pozvěte i vaše kamarády a známé. :)

28. září - Den české státnosti, výročí úmrtí svatého Václava

28. září - den úmrtí knížete Václava - je od roku 2000 státním svátkem, Dnem české státnosti. Radio.cz 28-09-2001 a Internet - připraveno redakcí Věstníku

Osmadvacátého září roku 935 - starší prameny uváděly rok 929 - zavraždili družiníci Hněvsa, Česta a Tira v dnešní Staré Boleslavi devátého českého knížete VÁCLAVA I. z dynastie Přemyslovců. Stalo se tak na příkaz jeho mladšího bratra Boleslava I. Ukrutného, jemuž bratrovražda otevřela cestu ke krvavému převzetí moci, během něhož dal vyvraždit celé rodiny Václavových příznivců včetně nemluvňat.

Svatováclavská tradice sehrála v českých národních dějinách neobyčejně významnou roli. Svatováclavský kult se začal prosazovat již od konce 10. století. Kníže Václav začal tehdy jako světec reprezentovat a ochraňovat panovnickou dynastii, posléze se stal patronem celého českého národa. Jeho portrét s přemyslovským štítem a praporem se stal symbolem země i lidu, jméno Václav bylo chápáno jako synonymum pro Čechy a českou korunu.

Existence světece pocházejícího z domácího panovnického rodu značně posilovala i mezinárodní prestiž české země. Václav se objevil na praporecích, na mincích, korunovační klenoty získaly přídomek svatováclavské a Václav se

symbolicky ocitl i mezi Blanickými rytíři, aby s nimi vyjel v nejhorších chvílích národa.

Václavovo jméno bylo vzýváno v dobách dobrých i zlých, pojilo generace, konkretizovalo národ a jeho staleté tradice. Český prvomučedník se stal symbolem češství a hymnus, kterým jej národ vzývá, byl chorálem válečným i chrámovým ve všech staletích.

Časopis Reflex nedávno v jednom svém článku napsal:

"Neuvědomovali jsme si to, ale když jsme si uprostřed Prahy postavili sochu svatého Václava, určili jsme její střed a střed celé země, místo, jímž probíhá česká axis mundi, kde je pupek českého světa. Dějiny se přes tuto zemi převalovaly z východu na západ a zpět a vždy šly přes to náměstí, na něž kníže shlíží ze svého koně. A samozřejmě, kdo pak chtěl vlastnit Čechy, musel se zmocnit právě této sochy."

My jsme požádali doktorku Helenu Čížinskou ze Státního památkového ústavu v Praze, aby nám historii pomníku - jehož autorem je Josef Václav Myslbek, přiblížila. Na otázku proč bylo pro její postavení vybráno Václavské náměstí v Praze, odpověděla:

Co se týče postavy jezdce, tedy knížete Václava, hodně se diskutovalo o přilbě, kterou má na hlavě. Podle některých zdrojů tam tato přilbice nepatří. Kníže by měl nosit vévodskou čapku, kterou mu na ni dali ve 14. století a jež od té doby zůstala jeho stálým odznakem. Myslbek ji také měl ve svých původních návrzích. Pak ale přišel na jiný nápad posadit svému hrdinnému jezdcí na hlavu přilbu. Ta je totiž zachována v pokladnici pražské katedrály.

Na hlavu knížete pak posadil Myslbek zmiňovanou přilbu s nánosníkem, o jehož autentičnosti se také hodně diskutovalo. Podle některých odborníků by totiž mužně působící nánosník při sebemenším nárazu zlomil majiteli nosní kost. Teprve nedávné zkoumání dokázalo, že byl na starší přilbu, pocházející asi z devátého století, přípevněn dodatečně.

Ale vraťme se k pomníku na Václavském náměstí: Ten byl nakonec postaven až v dvacátých letech dvacátého století.

Jak už jsme uvedli, pomník svatého Václava - patrona české země -

byl u všeho závažného, co národ prožíval. Vzpomeňme, že v roce 1918 byl československý stát vyhlášen u sochy sv. Václava, v roce 1938 se tato socha sv. Václav stala symbolem odporu proti Mnichovu, v roce 1968 se okolo ní soustředil odpor proti sovětské okupaci, v roce 1989 se tam odehrála zatím poslední česká revoluce. Pod pomníkem se konaly, konají a pravděpodobně se budou konat oslavy státních svátků, sportovních úspěchů i různé demonstrace.

Obecně prospěšná společnost Dny české státnosti byla založena s cílem připravovat a organizovat oslavy státního svátku Den české státnosti 28. září. Jejím cílem je udržovat, propagovat a oživovat tradice, na nichž je založena moderní česká státnost.

Vyvíjí nad rámec oslav státního svátku v průběhu roku další aktivity, které by měly nejen laickou, ale také odbornou veřejnost přivést k bližšímu zájmu o témata spojená s dějinami našeho státu, jeho symboly i s tím, co tyto symboly představují a jaké hodnoty mají připomínat. Zvláštní pozornost věnujeme mladým lidem, kteří se stávají snadným terčem extremistických skupin, tedy snaže vysvětlovat a bránit zneužívání a devalvací pojmů spojené s naší státností a národní identitou. Jde nám o důstojné, moderní a v demokratickém duchu oslavované tradice, které mají připomínat, že by jich nebylo bez ideálů humanity, tolerance a slušnosti.

Vzkazy domů - Češi ve světě

Hlavním záměrem projektu je u příležitosti oslav Dne české státnosti 28. září 2012 připomenout příběhy Čechů žijících v zahraničí, a to především v kontextu témat spojených s českou státností a národní identitou. Široké veřejnosti chceme srozumitelnou formou připomenout skutečnost, že českou státnost netvoří státní hranice, ale konkrétní lidé, kteří z různých důvodů a v různé době svou vlast opustili.

Rádi bychom se tedy jejich očima, na základě jejich zkušeností a důvodů, pro které se oni nebo jejich rodiče a prarodiče ocitli mimo domov, chtěli podívat na naši současnost a zároveň na to, zda a jak jsme schopni vnímat a reflektovat naši historickou zkušenost. Hledáme tedy odpovědi na otázky, jak vnímají českou státnost Češi ve světě a jak ji vnímáme – a jak o ni pečujeme – my sami. Tato témata považujeme za zásadní nejen pro porozumění naší minulosti, ale především proto, že formují náš současný pohled na naši státnost v současném světě.

Ve spolupráci s řadou státních a příspěvkových institucí, firem i soukromých osob a mediálních partnerů chceme široké veřejnosti přiblížit naše krajany, jejichž osudy a příběhy jsou konkrétním obrazem našeho politického, hospodářského, ale i kulturního vývoje. Zároveň je naším záměrem, aby koncepce projektu a forma zpracování tématu oslovily především mladší generaci.

Vzkazy domů od krajských spolků

Máte své blízké v zahraničí? Zprostředkujte jim naši výzvu!!!

Rádi bychom se očima krajanů a na základě jejich zkušeností a důvodů, pro které se oni nebo jejich rodiče a prarodiče ocitli mimo domov, podívali na naši současnost a našli odpovědi na otázky, jak vnímají českou státnost Češi ve světě a jak ji vnímáme a jak o ni pečujeme my sami.

V těchto dnech se obracíme na krajské spolky, ale i jednotlivce s prosbou o zaslání vzkazu, pozdravu, myšlenky či zpovědi. Všechny ohlasy umístíme, pouze se svolením, na těchto stránkách. Pomozte nám naplnit cíl projektu Češi ve světě – oslavy Dne české státnosti a zároveň právě prostřednictvím těchto vzkazů se třeba setkáte s někým, koho hledáte, s kým byste se rádi sešli či ho prostřednictvím našich stránek oslovili.

Předem děkujeme za pomoc při realizaci této myšlenky a zároveň vás srdečně zveme na všechny akce týdne oslav Dne české státnosti.

PIŠTE, TĚŠÍME SE NA VAŠE VZKAZY!!!

email: hana.berankova@dnyceskestatnosti.cz

Doprovodné akce - plán akcí ve dnech 24. až 30. 9. 2012

25. 9. zahájení akcí „**Češi v rumunském Banátě - tradice, soužití a spolupráce**“
České centrum Praha

25. 9. předání ceny **Významná česká žena ve světě** Mezinárodního koordinačního výboru zahraničních Čechů, **Senát PČR**

26. 9. – 27. 9. konference „Krajané a problém generací“ Mezinárodního koordinačního výboru zahraničních Čechů, **Národní muzeum - nová budova**
26. 9. slavnostní večer u příležitosti oslav Dne české státnosti **Národní památník na Vítkově**
27. 9. – 30. 9 Mezinárodní krajaňský festival **Senát, kostel Sv. Mikuláše, Toskánský palác, Náprstkovo muzeum, Hradčanské náměstí**
28. 9. „Vzkazy domů“ – slavnostní **večer oslav Dne české státnosti** organizovaný obecně prospěšnou společností **Dny české státnosti, Národní divadlo – historická budova**
www.dnyceskestatnosti.cz

DÔLEŽITÉ UPOZORNENIE

Pretože hrozí radikálne obmedzenie, alebo úplné zrušenie slovenského vysielania SBS, bolo by dobre, keby nielen naši čitatelia, ale aj ich priatelia napísali a poslali list zhruba tohto obsahu:

The General Manager of SBS
Locked Bag 028
Crows Nest NSW 1585

Dear Sir/Madam,

Matter: Slovak broadcasting

I have heard that the SBS is considering the possibility of restricting or even completely cancelling the broadcasting in Slovak language. I hope that it is only a rumour. It would deprive Australian Slovaks, especially the seniors, of being able to listen to a broadcast in their language to which they were accustomed for a very long period of time. How could SBS even think of restricting the Slovak broadcasts after our enjoying them for so many years?!

I hope that the SBS will maintain the Slovak broadcasting in future without any restrictions.

This letter should then contain your signature, and your full address.

Ohlasy čtenářů Věstníku

Nepodepsaný dopis nalezený na stole v prostoru naší sokolské jídelny uveřejňujeme pro jeho podnětný obsah – komentáře, podněty a návrhy čtenářů budou vítány. Redakce Věstníku.

Moje vize pro budoucnost Sokola.

Budova sokola by měla zůstat jako připomínka na Československou komunitu v Austrálii, z budovy učinit něco jako muzeum Čechů a Slováků v prvním patře, památné fotky, kroje, atd. Dole ve velké hale otevřít kavárnu a restaurant, z příjmů by se budova udržovala a celý ten projekt předat k vedení českému konsulátu ve spojení se slovenským konsulátem, s kterými by se udělala poslední vůle, aby památka bývalých sokolů zůstala zachována, po dobu kdy konsul bude existovat v Austrálii. Konsul by si volil vedoucího tohoto projektu, také konsul by měl možnost budovu používat na jejich různá dění.

Tužme se! *Ludvík Vaculík Lidové Noviny 10. 7. 2012*

Myslím, že jako národ nemáme žádný program, ideu, nějaký směr. Sokolové teď připomněli, že jsme ho měli: byl to program tělesné a morální zdatnosti, míněný jako odolnost a obrana vůči Německu. Dnes nám to staré nebezpečí nehrozí, takže můžeme svou obranu a odpor zaměřit proti celému zkaženému světu.

Dostal jsem na ten slet několik vstupenek: dal jsem je mladším lidem, pro nás by to byla už velká námaha. Na hlavní pořady jsme se dívali v televizi. Mám za ty vstupenky povinnost svědčit: XV všesokolský slet byl veliké dílo, slavné dopředu,

Jako kluk jsem chodil do Sokola a cvičil na místní přehlídce. Já v roce 1955 cvičil na celostátní spartakiádě! Důvod byl sokolský. Člověk se má hýbat, a s kamarády je to lepší. Měli jsme z toho lepší potěšení i prospěch, než, měl ten stát: já, Zajonc, Lederer, Goldscheider. Týdně jsme cvičili! Vystoupením na sokolském stadionu jsme se hlásili k národu, ke svobodě, k dějinám... Hloupí dogmatici to pohodlně označili za komunistickou agitaci. Kolaborace s komunismem začínala, přísně vzato, už tím, že se člověk najedl; čest byla zdechnout?

Na tomto sletu bylo mnoho rozličných pořadů, takže budily mnoho myšlenek na téma: co to vlastně je? Bylo to vynalezeno geniálně, možná líp, než tehdy věděli. Co jsme teď viděli, byla jen velká žeň piplavé práce v obcích a závodech. Především tělesný pohyb, který tu dostává společenskou, kulturní pobídku. Je v tom jakési tiché soutěžení. Chceme se ukázat, předvést, zúčastnit se! Tato ješitnost je takový plamínek pod velikým dílem: „Ve zdravém těle zdravý duch,“ a ten kam obrátíš?

Snažili jsme se poznat na těch dvou hlavních cvičeních, kam se tělesné školství vyvíjí: paní Vaculíková jako bývalá cvičenka i cvičitelka. A zdá se nám, že se tanečním pohybem a plavnějšími gesty posunulo k výtvarnému úmyslu. Cílem nebylo to ohromení masou na ploše, ale dojetí obrazem, ornamentem. Figury byly složitější. Více tu cvičili muži a ženy společně, jinak ženy účasti převažovaly. Takové cvičení seniorů... lehký humor, vzpomínky a poděkování za život. Pochodový krok nebyl moc přesný, paže nebyly napnuty až do prstů: smysl cvičení byt vyšší. Trochu tu chyběla střední generace. Zato ta úžasná nabídka dětí! Cvičení rodičů s dětmi – to bylo jako slib' do budoucnosti. Z těch děcek nikdo už nezapomene. Vedle všeho tu byly i napínavé momenty akrobatické.

Sletu se zúčastnili i Češi ze zahraničí. Samostatné vystoupení měli Dánové; jejich důvod by mne zajímal. Cvičení slovenských Sokolů budilo náš dějepis a mluvilo o dnešní svobodě. Zasloužilo si díky a úcty. Nezaznamenali jsme však, jak se tohoto vlasteneckého díla zúčastnila Praha: tam nebyl snad ani primátor. Chyběl i pan prezident a předseda vlády.

Sokol není sportovní organizace. Náš život je sportem doslova zamořen. I jeden člověk stává na pódiích, jako by vykonal kdovíco pro lidstvo. Okolo fotbalu, který hraje pár lidí, rvou na náměstích a rvou se planí diváci. A po mistrovství světa třeba v hokeji není u nás ani u jednoho zloděje méně.

Občanská společnost? V Sokole *Zbyněk Petráček Lidové Noviny 7. 7. 1912*

Po šesti letech šli Prahou opět sokolové. Leckomu mohou připomenout skanzen národovectví, ale to není výstižné. Národovecky možná působí stejnkroje, ale sami sokolové - hlavně ta starší generace, tedy osmdesátníci vypadající na šedesátníky - jsou posledními nositeli masarykovského étosu.

Sokolové představují asi nejpevnější pojítka dnešní společnosti s exilem (česko-slovenským exilem, jak oni stále říkají). A nejtvrdší. Účastníci cesty prezidenta Havla do Austrálie v devadesátých letech dávali k lepšímu přijetí u tamních sokolů: Václava Havla vítali s hrdostí a dojetím, ale ministr Vladimír Dlouhý k nim jako bývalý komunista nesměl.

Co to dnes vlastně je, to sokolství? K čemu je v této době dobré? To se ze sletu nedovíme. V definici se praví, že cílem Sokola je harmonický rozvoj každé osobnosti. Nic proti, ale pod tím si představíme kde co. K harmonickému rozvoji osobnosti může vést buddhismus, new age, šamanství, konfuciánství, ba i kult kargo. Jenže třeba

v Číně propagují konfuciánskou harmonii i vládnoucí komunisté, takže tady něco nesedí.

Sokolská harmonie je jiná. I ona navenek ukazuje dril, ale v jádru je spartánská, liberální, občanská. Doufej v nejlepší, ale připravuj se na nejhorší, zní staré heslo, které sokolové naplňovali a snad ještě naplňují. Říkali tomu „Tužme se“. A tak se drilem, cvičební souhrou a masovou harmonií tužili k občanským ctnostem. Tužili se natolik, že to v nich zůstává i po několika generacích, nota bene i v exilu (či právě v něm). Na tom musí něco být.

I ten, kdo si dělá ze Sokola hlavně legraci, kdo se posmívá hromadným cvičením a ukazuje prstem na čiperné seniory a seniorky v sokolských tričkách, by si mohl uvědomit pár věci. Tuší vůbec, kolik sokolů se účastnilo odboje (prvního, druhého i třetího) a padlo v něm?

Ano, ti sokolové, kterým šlo jen o harmonii masových tělocvičných skladeb, se mohli po zákazu v roce 1952 produčirovat na komunistických spartakiádách a také se na nich produčirovali. Ale za to už sokolská myšlenka nemohla.

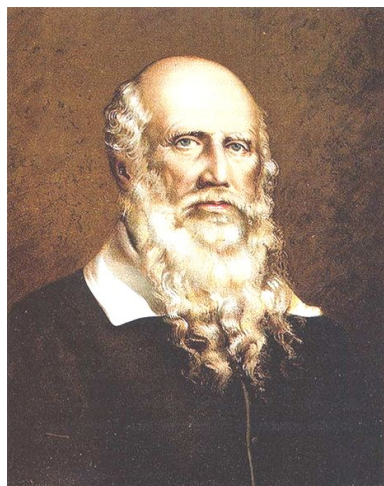
Na okraj, zkusili jste někdy odhadnout, kolikrát v životě jste seděli v hospodě se slovem Sokolovna v názvu? Nebo kolikrát jste takovou aspoň zahlédli? Pak si uvědomte, že žádná z těch budov ještě před 150 lety nestála, že všechny jsou buď bývalými či ještě současnými sokolovnami, že všechny postavili sokolové za jimi vybrané peníze. Nestály za tím žádné dotace od státu, ale „jen“ spontánní zájem a aktivita členské základny.

Až někdy budete přemýšlet nad tím, co že vlastně je ta často citovaná občanská společnost, můžete se podívat na ty stovky, možná tisíce sokoloven ve velkých i malých městech a vesnicích. Vznikly jako dílo občanské společnosti a mnohdy jí slouží ještě po stu letech.

150 let od skvělé myšlenky sokolské

Petr Andrlé Neviditelný pes 11. června 2012

V devadesátých letech byl častým hostem v naší zemi profesor Kurt Hans Beidenkopf (CDU), v letech 1990-2002 ministerský předseda spolkové země Sasko. V jednom ze svých vystoupení na Karlově univerzitě poukázal na to, že v dějinách neexistuje jedna absolutní a neměnná pravda. *Existují ještě také pravdy národní, které vyplývají z rozdílných historických zkušeností*, řekl tedy profesor Beidenkopf. Uvedl dále, že ony pravdy nejsou vždy slučitelné a že také není žádoucí o to usilovat.

F. L. Jahn

Pouze by se tyto pravdy neměly formulovat konfrontačně a v případě nesouhlasu bychom se měli snažit toho druhého pochopit. Jeho představa nepostrádá logiku. V takto uplatněných zásadách by veřejné debaty mezi státy, stranami i jednotlivci mohly mít daleko konstruktivnější charakter. Rovněž tak by nás měly vést k tomu, abychom objektivně posuzovali historii. A neupravovali si ji podle svých potřeb. Stopadesátiletá obdivuhodná historie Sokola, sahající svými počátky do poloviny 19. století a rezonující i v prvních letech 21. století zaslouží, abychom

byli ve vyprávění o ní pravdiví, objektivní a poctiví. A zkusili se podívat i na málo známé epizody a fakta z oné dlouhé historie.

Otec tělocviku

Po roce 1620 emigrovala z českých zemí nejedna česká rodina. Bylo to především z náboženských důvodů, kdy se například členové Jednoty českobratrské chtěli vyhnout pronásledování. Z Hořic tehdy odešla rodina, jejíž přímý potomek **Friedrich Ludwig Jahn** (1778-1852) je přezdíván Turnvater, tedy otec turnérstva. Jahn se věnoval studiu teologie, německého jazyka a stal se učitelem. Seznámil se

s vychovatelskými pedagogickými zásadami Pestalozziho, v jejichž duchu byl řízen i Plamanův ústav v Berlíně, kde Jahn získal učitelské místo. Tam se začal zajímat o tělovýchovu mládeže a začal do ní vnášet i branný prvek.

Německý turnerský systém nářadového tělocviku zdůrazňoval korektivní a zdravotní funkci cvičení, akcentoval rozvoj síly, vytrvalosti i charakterových vlastností. Hlavními představiteli tohoto směru, po zakladateli nářadové gymnastiky J. CH. Guts-Muthsovi (1759-1839), jsou tedy zmíněný již Friedrich Ludwig Jahn a E. Eiselen (1792-1846). Dodnes je často uváděna charakteristika gymnastiky Guts-Muthuse: „*Gymnastika není účelem, ale prostředkem, jak výcvikem těla zušlechtit člověka, aby byl tělesně a duševně kulturní, duševně a tělesně harmonický.*“

Jahn již v roce 1811 organizoval veřejná cvičení pro mládež. Na programu byla prostná, pořadová a přirozená cvičení (běhy, skoky a hody) a stále častěji cvičení na nářadí, z nichž některá vymyslel. V krátkém čase se zrodilo skutečné tělovýchovné hnutí, jehož základní buňkou byly Turnvereiny (tělocvičné spolky). Po porážce Napoleona byl Jahn pověřen, aby zavedl tělesnou výchovu jako povinný předmět do pruských škol. Nastal rozmach turnerského hnutí. Školil další cvičitele, budoval nová cvičební střediska a začal pracovat na základním spise německého tělovýchovného systému na *Německém umění tělocvičném* (Die Deutsche Turnkunst, 1816). Tak vlastně potomek českých pobělohorských emigrantů značně posílil německé národní sebevědomí.

Na počátku bylo slovo

Pro lepší pochopení následujících pasáží, si musíme udělat trochu jasno v terminologii. Však také i turnvater Jahn se trochu zmýlil při hledání správných výrazů. Řecký výraz gymnos (nahý) označoval mladé řecké hochy, kteří cvičili nazí. Z toho později vzešel termín gymnadzó (cvičím). Nu a posléze se nám objevuje gymnázium (cvičiště). Protože však veřejných tělocvičen užívaly za své shromaždiště školy filosofů a rétorů, nabyl výraz gymnasion významu „škola“. Avšak původní význam „tělesné cvičení“ máme uchován ještě v slově gymnastika.

V Homérově Odysei se prvně setkáváme s výrazem „athlétés“. Starověcí Řekové označovali pojmem „athlón“ nejprve výkon, čin, později boj o cenu. Cíl tělovýchovy a sportu odvozovali od toho, co bylo „účelem obce“ a vytvořili si pro ně zvláštní slovo, které často používáme – kalokagathia. Je to sloučenina dvou výrazů „kalos“ (znamená krásný) a „agathos“ (v základním významu dobrý). Kalokagathia se stala ideálem demokratického Řecka. A také ideálem Miroslava Tyrše, o čemž bude řeč později.

Jahnovi předci, jistě horliví ve víře, nemuseli znát všechna díla a myšlenky svého posledního biskupa Jana Ámose Komenského. Ten věděl velice dobře, co znamená pro vzdělání a výchovu sport. V kapitole „Informatorium školy mateřské“ se věnuje tělesné kultuře pro nejmenší děti. „Orbis Pictus“ obsahuje pasáže s názvy Hra o míč, Běhání o závod, Hry dětské. J. A. Komenský si všiml otázek denního režimu dětí, upozorňoval na význam her a tělesného cvičení již v dětství. Psal o „nesporném vlivu tělesné výchovy na mravní a duševní stránku člověka“.

Ironií osudu se Jahn trochu spletl ve výkladu historického významu slov, ale nestala se žádná tragédie. Když hledal nový vhodný výraz spíše německého původu, tak jej našel ve slovu Turn – turnen. Pojem gymnastika zavrhl. Jahn se domníval, že pojem turn – turnen je, stejně jako rytířské cvičení - turnaj; německého původu. To byl ovšem omyl. Základem je latinské slovo tornare, nehledě k tomu, že turnaje mají původ právě ve Francii, která v době napoleonských válek byla mezi Němci zemí nenáviděnou. A tak se slovo Turn - turnen stalo základem německého názvosloví, od kterého byla pak odvozena řada dalších pojmů: Turner, Turnerčin, Turnkunst, Turnhalle, Turnfest, Turnplatz ap. Postupně se všechno ustálilo. Když se podíváte dnes do česko – německého slovníku, tak naleznete v němčině řadu výrazů se základem turn, ale gymnastika se tam objevuje také, zrovna tak, jako slovo sport, které mám svůj původ paradoxně také ve francouzštině. Nejprve se dostalo do angličtiny z francouzského „desporter“, tj. oddávat se zábavě a prvně je doloženo v textu z 15. století ve smyslu „bavit se“. V 16. století pak začíná mít význam „hrátí hry“ – především v přírodě. A dnes mu rozumíme všichni. Ale Jahnovi jeho titul turnvater již nikdo nevezme.

Jinak se o nějakou tu desítku let později vyvíjelo myšlení jednoho ze zakladatelů Sokola. Filozofa a estetika Tyrše neoslovil pouze sport a tělovýchova, ale právě myšlenka osobní svobody člověka – občana, pocit sounáležitosti se svou polis a zodpovědnost za ni. Řecko a jeho ideje se mu tak staly vzorem pro budování Sokola, jako výchovné organizace svobodných a zodpovědných lidí. V roce 1869 vydal spis „Hod olympický“, zdůrazňující význam olympijské myšlenky o téměř čtvrt století dříve než baron Pierre de Coubertin, zakladatel novodobých olympijských her. V té době bylo Pierrovi de Fredey, čtvrtému dítěti barona Charlese Louis de Fredey de Coubertin teprve šest let. A o pět let později, v roce 1874 začíná v Řecku německý archeolog Ernst Curtius (1814-1896) s pracemi, jejichž výsledkem je znovu objevení Olympie. Čehož Coubertin také později náležitě využil.

Problém je možná v tom, že Tyrš své myšlenky prezentoval v Praze, kdežto baron Coubertin svůj promyšlený návrh na novodobé olympijské hry vyslovil v roce 1892 v projevu na pařížské Sorboně. Tím se dostal do vědomí Evropy jako podněcovatel a později zakladatel novodobého olympijského hnutí. Poté hned byl také z jeho iniciativy ustanoven Mezinárodní olympijský výbor a první hry se konaly v roce 1896 v Aténách. Nemusí se nám to líbit, ale již tehdy platilo, že pronese-li se něco v Paříži, má to vyšší účinnost a jiný dopad, než když se to pronese v Praze. Dnes to platí dvojnásob, přestože někteří naši politikové v Praze vidí pupek světa.

Zde mi dovoďte malou odbočku o tom, jak myšlenky sportovní dávno již překonávaly hranice myšlení nacionálních, byť na druhé straně národní hrdost podporovaly. Coubertin obdivoval anglický sportovní školský systém. Právě v Anglii (ale i na jeho dalších cestách do USA, Švédska a Řecka) pochopil, že dobře organizovaný sport může sehrát značnou roli v upevňování morálky mládeže. Také proto 25. listopadu 1892 v jedné své pařížské přednášce říká doslova: „*Vyvázejme do zahraničí veslaře, šermíře a běžce – a hle – uvedeme tím do pohybu svobodný styk, jehož pomocí zavedeme do krevního oběhu stařícké Evropy myšlenku míru a spolupráce lidstva*“.

A snad ještě jednu drobnost, která do historie té doby patří. Když se připravovaly první novodobé olympijské hry, požádal Coubertin o spolupráci řeckou královskou rodinu. To vyšlo. Záštitu nad uspořádáním her převzal mimo jiné také řecký korunní princ. Avšak největším podílem k úhradě nákladů her, které byly zahájeny 25. března 1896, přispěli obyčejní řečtí občané. Ve veřejné sbírce sebrali více než milion drachem, když celkové náklady na uspořádání her činily asi jeden a půl milionu drachem. Není to tak dávno, abychom si to nemohli (a neměli) připomenout v souvislosti s různými ne vždy zcela kvalifikovanými diskusemi o dnešním Řecku.

Ale vraťme se do Evropy osmnáctého a devatenáctého století. Jaká byla situace v našich zemích koncem osmnáctého a začátkem devatenáctého století, pokud jde o tělovýchovu? O potřebě tělesných cvičení se hovoří již ve Všeobecném školním řádu, který vydal 6. prosince 1774 pedagog a augustiniánský kněz **Johann Ignaz von Felbiger** (1724-1788) v rámci školských reforem Marie Terezie. Píše o tom také ve své příručce pro učitele (*Methodenbuch*), kterou vydal o rok později. Zde se objevují i doporučení k zakládání hřišť u škol nebo za obcemi. Zajímavé je, že tuto myšlenku prakticky podporoval mimo jiné také Jakub Jan Ryba. O potřebě tělesné výchovy se zmiňuje také Bolzano ve své knize *O nejlepším státě*. Traduje se mimo jiné, že v roce 1810 vznikla v Praze první veřejná plovárna. A to se již začínají objevovat první jména propagátorů tělocviku Johan Hirsch (ortopedický lékař), Rudolf Stephany (první zemský učitel tělocviku), Jan Malypetr (zakladatel pražského tělocvičného ústavu, učitel Tyršův a propagátor Jahnovy metody cvičení, spoluautor českého tělocvičného názvosloví), Josef Seegen, Ferdinand Schmidt (organizátor dalšího tělocvičného ústavu v Praze), Jan Spott (organizuje cvičení dívek). A objevují se začátky spolkové činnosti. V roce 1845 byly v Praze pořádány první veslařské závody, v roce 1857 vzniká česko-německý spolek zabývající se jezdeckými závody na koních. A to se již pomalu blížíme k roku 1862, v němž byl založen „Pražský tělocvičný spolek“, o dva roky později přejmenovaný na Sokol.

von Felbiger

Posléze přibyl čin

Eduard Grégr

v Říšské radě byl Miroslav Tyrš.

A tak se stalo, že 17. prosince 1861 **Dr. Julius Grégr** přichází na pražské policejní ředitelství s žádostí o registraci „Tělocvičné jednoty pražské“. Žádost je pochopitelně doplněna stanovami spolku, jehož prvním jednatelem se stal jeho bratr Eduard. Stanovy spolku byly kupodivu schváleny již 27. ledna 1862. Za tři týdny se konala v Malypetrově tělocvičném ústavu v Panské ulici ustavující valná hromada spolku. 75 přítomných zvolilo starostou spolku Jindřicha Fügnera (původně Heinrich Anton; 12. 10. 1822–15. 11. 1865). Dále pak místostarostou (později náčelníkem) Miroslava Tyrše (původně Friedrich Emmanuel Tiersch; 17. 10. 1832–8. 8. 1884). Členy výboru se stali oba bratři Grégrové (původně Gröegrové, od mládí čeští vlastenci i když jejich maminka byla Němka), dále třeba Rudolf Thurn-Taxis, Rudolf Skuherský, Emmanuel Tonner, Karel Steffek, František Písařovic, Jan Kryšpín, Ferdinand Fingerhut (Náprstek) a JUDr. Tomáš Černý. Samá dobrá jména.

Vzhledem k tomu, že Tyrš s Fügnerem byli vlastně svým původem čeští Němci, sváděla později jejich kritiky tato skutečnost ke spekulacím. Leč zbytečným a vesměs nepravdivým. Tyrš pro českou otázku zahořel již v době středoškolských studií na Malé Straně a sám požádal, aby mohl maturovat v českém jazyce, když si předtím změnil i křestní jméno z Friedricha na Miroslava. Na druhou stranu Jindřich Fügner měl s češtinou více než značné potíže. Avšak oba dva hlavní zakladatelé spolku od počátku úzkostlivě střežili jeho naprostou apolitičnost. Oběma, bez ohledu na to z jakého prostředí vyšli, byl poctivým a základním cílem zájem na skutečném fyzickém a morálním růstu českého národa. A dokázali skloubit své nejlepší vlastnosti a znalosti. Tyrš byl velmi vzdělaný člověk a naprosto oddaný tomu nejlepšímu, co nám mimo jiné odkázala řecká filozofie. Fügner byl také velice vzdělaný člověk

Dr. JULIUS GREGR

Julius Grégr

(ovšem spíše samouk), navíc velice zběhlý v evropských poměrech a dokonalý psycholog. Byl to on, kdo v počátcích vzniku spolku uměl mírnit různé spory. Každopádně nebyl vznik spolku jakýmsi aktem proti německému živlu. V té době ani nehořely mezi Čechy a Němci nějaké zvláštní nacionální vášně, zejména vůbec ne mezi inteligencí českou a německou. Pochopitelně, že o povznesení národa českého zde šlo. Avšak jiným způsobem. Rozhodně nikoli onou formou, která by potlačováním jedněch,

LETEM SVĚTEM

Ještě přece jen pár řádků k jednomu březnovému vydání časopisu **Vídeňské Svobodné Listy**. Najdeme tam informativní článek profesora Josefa Šebesty o tvorbách českého krále dechovky Františka Kmocha. Znovu se dočítáme, že sokolské pochody „Lví silou“, „Sokolíci jdou“, „V řadách sokolských“ a jiné skladby jsou jeho dílem. Právětak je Kmoch autorem pochodu „Na stříbropěnném Labi“, a také mnoha dalších populárních valčíků, mazurek a polek. Význam Františka Kmocha pro české národní utváření je též vystižen profesorem Šebestou ocitovanými slovy moravského skladatele Leoše Janáčka: „...zde mluví a jásá z českých nástrojů nefalšovaná česká duše k českému srdci...“. V dubnovém vydání naleznete přehledný program hlavních dnů XV. Všesokolského sletu v Praze v červenci tohoto roku, a na první stránce se dovíte o ztroskotání „českého“ Titaniku v roce 1915 v Chicagu, na němž zahynulo 220 Čechů. Chicagská společnost Western Union Company prý tehdy zaměstnávala mnoho tamějších Čechů, a hradila svým zaměstnancům každým rokem v červenci dvoudenní výlet parníkem po jezeře Michigan. Onoho osudného roku však potkalo výletní parník Eastland neštěstí se ztrátou mnoha životů. Zpráva o převrácení této lodi se prý roznesla „po českých čtvrtích Chicaga: Cicero, Hawthorn, Morton Park, Plzeň, Česká Kalifornie“, a tato katastrofa způsobila rozhořčení a smutek po celé české americké kolonii...

Mám tu před sebou útlou brožurku, a ta vlastně ani do této rubriky nepatří. Je to ale brožurka hodná obzvláštního pozoru všech exulantů, a jistě mi nebudete mít zazlé, že ji sem zařazuji. Je to Zpráva knihovny „**Libri prohibiti**“ (Knihy zakázané) vedené již od roku 1990 v Praze Jiřím Gruntorádem, obětavým a eminentně schopným českým obětavcem, eminentně literárně vzdělaným, jemuž náš exil vděčí za soustředění exilových a samizdatových publikací na jednom místě, a jejich zpřístupnění širší veřejnosti. V brožurce je uvedeno, že hlavním cílem knihovny Libri prohibiti pro rok 2012 „...je shromáždit co nejúplnější a nejkvalitnější sbírky knih, časopisů a dalších materiálů, které byly vytvořeny českým a slovenským exilem, i všech dostupných materiálů naší domácí opozice...“. Knihovna je situována v Praze 1, na Senovážném náměstí 2 – a je přístupna od pondělka do čtvrtka od 13-17 hodin, kromě prázdnin. Nemusím zajisté připomínat, že tato výjimečná knihovna neodmítá finanční dary.

Když vezmete do ruky anglicky tištěné „**D. A. Sokol News**“, budete se možná pít po místě jejich publikace. Do oka vám to hned sice nepadne, ale jste-li ozbrojeni drobnohledem a trochou trpělivosti, zjistíte, že jde o publikaci z New Yorku. Letošní únorové číslo má čtyři stránky, a naleznete v ní také informace o konání letošního sokolského sletu v Praze.

V dubnovém vydání časopisu mnichovského Sokola **zVěstník** píše v úvodníku starosta bratr Karel Pokorný, mimo jiné, o sokolském hnutí tyto řádky: „...Velká národní a demokratická organizace musí být schopná integrovat všechny názorové proudy, tedy pokud je jejich společným jmenovatelem snaha o prospěch celé organizace a sportovní a lidská férovost a slušnost...“. zVěstník také přináší podrobný program XV. Všesokolského sletu v Praze letos v červenci. – Kromě toho se v tomto čísle dovídáme i něco dalšího o historii mnichovského Sokola. Tam působila již od roku 1875 beseda Slovan, a ta se v roce 1892 přetvořila na sokolskou jednotu. Nacházíme i fotografii tehdejšího letáku o „Slavnosti loučení spojenou s veřejným cvičením ve dnech 14. a 15. srpna“, tehdy vydaném na oslavu onoho „přetvoření“. Je nasnadě, že český sokolský život v jihoněmeckém a výrazně bavoráckém Mnichově nebyl asi nikdy snadnou záležitostí.

„**American Sokol**“ s neobvyklými šestnácti stránkami ve svém březnovém/dubnovém čísle (mívá jich mnohem méně) přetiskuje pozoruhodný článek o „Plzeňském Sokole“ v Chicagu z roku 1966, s krásnou fotografií budovy tamější sokolovny. Dovídáme se, že v „Plzeňské“ čtvrti Chicaga byl Sokol založen v roce 1879, se členstvem jednadvaceti mužů. Stalo se tak v době, kdy v Chicagu bydlelo a pracovalo desetitisíce, ba statisíce Čechů. Koncem devatenáctého století se tam potom začíná objevovat i jméno Josefa Čermáka, pozdějšího starosty města Chicaga. Prvá část chicagské sokolovny byla vybudována v roce 1892, a na fotografii z roku 1966 vidíme její okázalou několikapatrovou budovu. Autor původního článku, bratr Charles T. Kropik, končí svoji obsažnou vzpomínku těmito slovy: „... The fact that Plzensky Sokol weathered 3 major wars, many severe depressions and lasted for more than 86 years, proves beyond a doubt that the founding fathers established an organization

having the power of endurance, that could adjust itself to the changing conditions of the American way of life in an admirable manner. The glorious past belongs to our pioneers, and the future belongs to us. Our younger generation is ready to carry forward with zeal and enthusiasm". Nejsem si zcela jist, kde se vzala ta třetí válka, ale jinak jsou to slova věru paměťihodná.

Mám tu na stole i „**Elektronický zpravodaj České Obce Sokolské – SOKOL**“ a prohlížím si tu hojnost v něm uveřejněných fotografií. Prohlížím, prohlížím fotografie, prohlížím ten i onen článek, čtu o konaných přípravách na letošní slet – není mi ale pomoci, nějak to všechno na mě působí dost chladně, až jaksi přespříliš elektronicky. Nejen proto, že nikde nenacházím ani zmínku zmíněčku o sokolech v zahraničí – však si už člověk navykl na to jejich domácí ignorantství o českém zahraničí. Však mnohé zahraniční jednoty – jako i naše jednoty sydneyjská – nejsou dodnes součástí centra v republice. Možná, že jim, tam těm doma křivdím, ale nemá to elektronické vydání žádnou takovou sokolskou srdečnost. Čiší na mne z té celé elektroniky nějaký takový závan nevřelosti. Přiznávám ale, že jsem přece jen obdivoval snímek na titulní stránce, kde bratři v slavnostních sokolských krojích a naleštěných sokolských holinkách nesou někam s okázalou úctou sokolské prapory... Na jedenácté stránce mne také zaujal snímek domu „Restaurace u Jaurisů“, kde cvičivali první sokolové v Michli roku 1887. Ten dům jakoby byl dvojníkem domu podskalského muzea Na výtoni poblíže Železničního mostu. Ten článek o založení Sokola v Michli přece jen nijak elektronicky nepůsobí, rád přiznávám.

Květnové/červnové vydání **canberské Besedy** se opět odělo do slušivého modrého hávu. Samozřejmě, že na titulní stránce nechybí kresba zámku Pernštejna. Beseda informuje čtenářstvo o proponovaném srpnovém vystoupení České filharmonie v Melbourne. Dočítáme se také o nedávném setkání nového australského ministra zahraničí Carra s českým zahraničním ministrem Schwarzenberkem v Bruselu.

Květnové číslo **melbournského** sokolského listu **KVART** uveřejňuje na titulní stránce fotografii „zpívajícího právníka“ Ivo Jahelky, „folkového písničkáře“, s doprovodným nepodepsaným textem, z něhož nijak nevyplývá důvod zveřejnění na první stránce. Všimněte si, Jahelka není písničkářem lidovým. Je písničkářem folkovým... Najdeme i zprávu o tom, že „Česká filharmonie vystoupí v Austrálii“, a to u příležitosti znovuootevření koncertního sálu v Melbourne. Právě tak jako v canberské Besedě, ani v Kvartu se neupozorňuje na vystoupení v Sydney... Bude zde vůbec hrát?

Po delší přestávce se mi na stole opět zčista jasně objevil školní „občasník“ základní a mateřské školy v Krouně, **ŠKROB**, z února tohoto roku. Pročítat řádky této publikace je opravdovým potěšením. Nijak nepochybuji o tom, že ti z učitelů, jímž náleží zásluha na vydávání Škrobu, zasévají do mladých myslí svých svěřenců vzácná semena, a nebylo by vůbec divu, kdyby se stal některý z oněch mladistvých redaktorů v pozdějším věku nějakým takovým Karlem Havlíčkem Borovským nebo Ferdinandem Peroutkou! Ovšem, uvážíme-li, že deset z jedenácti jmen redaktorů tohoto školního časopisu uvedených v informačním sloupku je rodu ženského, a že autorkami naprosté většiny zveřejněných článků jsou dívky, poskočí nám srdce nad tou úrodou písemných projevů „slabšího“ -?- pohlaví, a zaradujeme se, že v České republice vyrůstá možná nové pokolení budoucích žurnalistek. Jen houšť! Krouna je menší místo v chrudimském okrese v pardubickém kraji východně od Hlinska, a má sotva půldruhého tisíce obyvatel. Není to tedy místo velké nijak rozlohou, leč je zřejmě velké svou péčí o školní mládež... Na titulní stránce Škrobu se dočítáme, že vychází „podporou nadačního fondu Josefa Luxe“. Josef Lux, rodák z blízkého Ústí nad Orlicí, byl brzy po skončení bolševické hegemonie předsedou Lidové strany, a nadační fond nesoucí jeho jméno byl po jeho smrti zřízen jeho vdovou a synem. Čest tedy památce již před lety zemřelého Josefa Luxe, a zdar jeho pilným pokračovatelům!

Je tu i slovensko-české vydání západoaustralského dubnového **Klokana** vycházejícího v Perthu. I zde se dočítáme o srpnovém vystoupení České filharmonie v Melbourne. – Celá jedna stránka je věnována zajímavému tématu – Sloupsko-šosůvským jeskyním v severozápadním cípu Moravského krasu, „nejdelším jeskynním systémem v České republice“, a také Jasovské jeskyni poblíže východního okraje Jasovské planiny Slovenského krasu. Dovídáme se dále, že „...jasovská jaskyňa zaujíma popredné postavenie medzi zimoviskami netopierov na Slovensku“. V Sydney, a ani jinde v Austrálii tito nejstarší zástupci rodu savců v pátém světadíle, pobývajících zde ještě před savcem dingem, k přezimování v naší mírné australské zimě ani žádnou jeskyni

nepotřebují, dovedou prostě směle viset na stromech. Nemyslíte ale, že nám dává slovenština tím výrazem „zimovisko“ flek? V češtině snad je to jen „místo k přezimování“, a to je očividně výraz poněkud neobratný. Což si to tak zatím ze slovenštiny prostě vypůjčit? ...Hledám ale a hledám, a nenacházím v Klokanovi ani jeden jediný recept. Škoda. „Osemsmerovka“ však tam nechybí!

Jak se stalo, tak se stalo, připleťl se mi na stůl i **Kanadský Sokol** z února 2009. Dnes již nevychází – jaká škoda! V odstavci „Žalov“ tam nacházím zprávu o úmrtí našeho bývalého starosty bratra Jaroslava Zahradky... Dnes již také zemřelý bratr Waldauf tam má oslavný článek u příležitosti pětadvacátého výročí založení Kanadského Sokola, a mezi zprávami z jednotlivých žup rozptýlených po světě je i zpráva z naší Sokolské župy australské... Jakoby se člověka dotekla teplá ruka minulosti...

Čtenářské výlety do českého mimosydneyského tiskového neprofesionálního světa opět s radostí podnikal

Bořek Šindler

MY FIRST STEPS IN AUSTRALIA – due to illness and a prevalence of articles relating to the XV. All Sokol “Slet” and 150th anniversary of the Sokol organization this will appear in the next issue

Toto je kopie článku, který napsal španělský spisovatel Sebastian Rodriguez Vilar a který byl zveřejněn ve španělském deníku 15. ledna 2008. Není to ani tolik složité, aby tomu neporozuměl zbytek Evropy – a možná i zbytek světa. Nezapomeňte – vyšlo to ve ŠPANĚLSKÝCH NOVINÁCH v úterý 15. ledna 2008.

Všechn evropský život zahynul v Osvětimi

Sebastian Vilar Rodriguez.

Šel jsem po ulici v Barceloně a najednou jsem objevil strašlivou pravdu – Evropa zemřela v Osvětimi... Zabili jsme šest milionů Židů a nahradili 20 miliony muslimů. V Osvětimi jsme spálili kulturu, myšlení, tvořivost, talent. Zničili jsme vybrané lidi, opravdu vybrané, protože tvořili, skvělé a úžasné lidi, kteří změnili svět.

Podíl těchto lidí se projevuje ve všech oblastech života: vědě, umění, mezinárodním obchodu a především jako svědomí světa. To jsou lidé, které jsme spálili. A pod záminkou tolerance, a protože jsme chtěli dokázat sami sobě, že jsme byli vyléčení z choroby rasismu, jsme otevřeli brány 20 milionům muslimů, rase, která nám přinesla hloupost a nevědomost, náboženský extremismus a nedostatek tolerance, kriminalitu a chudobu vzhledem k neochotě pracovat a podporovat jejich rodiny s hrdoostí.

Tato rasa vyhazovala (do povětří) naše vlaky, zvrátila naše, krásná španělská, města do třetího světa, kde se topí ve špíně a kriminalitě. Tito lidé se uzavírají v apartmánech, které dostávají zdarma od vlády a plánují vraždu a zničení jejich naivních hostitelů.

A tak se trápíme, že jsme vyměnili kulturně rozvinuté prostředí za fanatické nenávisť, tvůrčí dovednost za destruktivní schopnosti a inteligenci za zaostalost a pověry. Vyměnili jsme snahu o mír Židů Evropy a jejich talent k budování lepší budoucnosti pro své děti, jejich rezoltnost lpět na životě, protože život je svatý... za ty, kteří usilují o smrt, nejen pro sebe, ale i pro nás, naše děti a jejich děti.

Jaká hrozná chyba byla udělena ubohé Evropě. Globální islámské populace je přibližně 1,2 miliardy, to je jedna miliarda dvě, stě milionů nebo 20% světové populace.

Kolik Nobelových cen jim bylo uděleno:

Literatura:

1988 - Najib Mahfooz

Mír:

1978 - Mohamed Anwar El-Sadat

1990 - Elias James Corey

Ekonomika: (nula)

Fyzika: (nula)

Medicina:

1960 - Peter Brian Medawar

CELKEM: **7 (sedm)**

Globální Židovské populace je přibližně 14.000.000, tj. čtrnáct milionů nebo 0,02% světové populace. Ti obdrželi následující Nobelovy ceny:

Literatura:

1910 - Paul Heyse

1927 - Henri Bergson

1958 - Boris Pasternak

1966 - Shmuel Yosef Agnon

1966 - Nelly Sachs

1994 - Yaser Arafat

1999 - Ahmed Zewai

1998 - Ferid Mourad

1976 - Saul Bellow

1978 - Isaac Bashevis Singer

1981 - Elias Canetti

1987 - Joseph Brodsky

1991 - Nadine Gordimer Světa

Mír:

1911 - Alfred Fried

1911 - Tobias Michael Carel Asser

1968 - René Cassin

1973 - Henry Kissinger

1978 - Menachem Begin

1986 - Elie Wiesel

1994 - Šimon Peres

1994 - Yitzhak Rabin

Fyzika:

1905 - Adolf von Baeyer

1906 - Henri Moissan

1907 - Albert Abraham Michelson

1908 - Gabriel Lippmann

1910 - Otto Wallach

1915 - Richard Willstaetter

1918 - Fritz Haber

1921 - Albert Einstein

1922 - Niels Bohr

1925 - James Franck

1925 - Gustav Hertz

1943 - Gustav Stern

1943 - George Charles de Hevesy

1944 - Isidor Rabi Issac

1952 - Felix Bloch

1954 - Max Born

1958 - Igor Tamm

1959 - Emilio Segre

1960 - Donald A. Glaser

1961 - Robert Hofstadter

1961 - Melvin Calvin

1962 - Lev Davidovič Landau

1962 - Max Ferdinand Perutz

1965 - Richard Phillips Feynman

1965 - Julian Schwinger

1972 - William Howard Stein

1975 - Benjamin Mottleson

1976 - Burton Richter

1977 - Ilya Prigogine

1978 - Arno Allan Penzias

1978 - Peter L Kapitza

1979 - Stephen Weinberg

1979 - Sheldon Glashow

1979 - Herbert Charles Brown

1980 - Paul Berg

1980 - Walter Gilbert

1981 - Roald Hoffmann

1982 - Aaron Klug

1985 - Albert A. Hauptman

1985 - Jerome Karle

1986 - Dudley R. Herschbach

1988 - Robert Huber

1988 - Leon Lederman

1988 - Melvin Schwartz

1988 - Jack Steinberger

1989 - Sidney Altman

1990 - Jerome Friedman

1992 - Rudolf Marcus

1995 - Martin Perl

2000 - Alan J. Heeger

1971 - Dennis Gabor

1969 - Murray Gell-Mann

1973 - Brian David Josephson

Ekonomika:

1970 - Paul Anthony Samuelson

1971 - Simon Kuznets

1972 - Kenneth Joseph Arrow

1975 - Leonid Kantorovich

1976 - Milton Friedman

1978 - Herbert A. Simon

1993 - Robert Fogel

1985 - Franco Modigliani

1987 - Robert M. Solow

1990 - Harry Markowitz

1990 - Merton Miller

1992 - Gary Becker

1980 - Lawrence Robert Klein

Medicina:

1908 - Elie Metchnikoff

1908 - Paul Erlich

1914 - Robert Barany

1922 - Otto Meyerhof

1969 - Salvador Luria

1970 - Julius Axelrod

1970 - Sir Bernard Katz

1972 - Gerald Edelman Maurice

1930 - Karl Landsteiner	1975 - Howard Martin Temin
1931 - Otto Warburg	1976 - Baruch S. Blumberg
1936 - Otto Loewi	1977 - Roselyn Sussman Yalow
1944 - Joseph Erlanger	1978 - Daniel Nathans
1944 - Herbert Spencer Gasser	1980 - Baruj Benacerraf
1945 - Ernst Boris Chain	1984 - Cesar Milstein
1946 - Hermann Joseph Muller	1985 - Mi Chae I Stuart Brown
1950 - Tadeáše Reichstein	1985 - Joseph L. Goldstein
1952 - Selman Abraham Waksman	1986 - Stanley Cohen
1953 - Hans Krebs	[a Rita Levi-Montalcini]
1953 - Fritz Albert Lipmann	1988 - Gertrude Elion
1958 - Joshua Lederberg	1989 - Harold Varmus
1959 - Arthur Kornberg	1991 - Erwin Neher
1964 - Konrad Bloch	1991 - Bert Sakmann
1965 - Francois Jacob	1993 - Richard J. Roberts
1965 - Andre Lwoff	1993 - Phillip Sharp
1967 - George Wald	1994 - Alfred Gilman
1968 - W. Marshall Nirenberg	1995 - Edward B. Lewis
1996 - Lu RoseIacovino	

CELKEM: **129!**

Židé nepodporují „vymývání mozků“ svým dětem ve vojenských výcvikových táborech, ani je neučí, jak vyhodit sebe samé „do povětří“ a způsobit maximální smrt Židům a jiným, kteří nejsou muslimové. Židé neunášejí letadla, ani nezabíjejí sportovce na olympijských hrách a ani se nevyhazují „do povětří“ v německých restauracích.

Není jediný Žid, který zničil kostel. Není jediný Žid, který demonstruje zabíjením lidí. Židé neobchodují s otroky, ani nemají vůdce vyzývající k džihádu a smrti všem nevěřícím.

Možná, že by muslimové ve světě, měli zvážit a zapojit investice do standardního vzdělávání a méně obviňovat Židy za všechny jejich problémy.

Muslimové by se měli ptát, „co mohou udělat pro lidstvo(?)“, aby měli právo požadovat respekt ostatního lidstva.

Bez ohledu na své pocity o krizi mezi Izraelem a Palestinou a arabskými sousedy, i když si myslíte, že je vina na straně Izraele, následující dvě věty skutečně hovoří za vše: „*Pokud by Arabové složili zbraně dnes, neexistovalo by žádné další násilí. Pokud by Židé odložili své zbraně dnes, neexistoval by už Izrael.*“ Benjamin Netanjahu

Generál Eisenhower nás varoval - je věcí historie, když jako vrchní velitel spojeneckých sil generál Dwight Eisenhower objevil oběti táborů smrti, nařídil, aby bylo „toto všechno“ vyfotografováno a aby byli Němci, okolních vesnic, provádění koncentračními tábory, aby si uvědomili, co jejich lídři natropili a bylo jim nařízeno, že se musí zúčastnit pohřbívání mrtvých. Udělal to proto, jak řekl slovy asi v tomto smyslu: „To vše musíte nafilmovat, vyfotografovat, napsat o tom záznamy a hlavně k tomu získat svědky - protože někde na cestě dějin někdo vstane a řekne, že se to nikdy nestalo.“

V poslední době se, ve Velké Británii diskutovalo, zda by se měl odstranit holocaust z jejich školních osnov, protože to „uráží“ muslimskou populaci, která tvrdí, že k tomu nikdy nedošlo. Zatím to nebylo odstraněno. Nicméně, to je děsivá předzvěst strachu, který sužuje svět a jak snadno se tomu každá země, poddává.

Je více než 60 let poté, co druhá světová válka v Evropě skončila. Tento článek byl napsán na památku 6 milionům Židů, 20 milionům Rusů, 10 milionům křesťanů a 1900 katolických kněží, kteří byli „zavražděni, znásilněni, upáleni, vyhladověni, bití, ponižováni a (na nich prováděny) experimenty“, zatímco německý národ klopal oči k zemi (nebo odvracel zrak). Nyní, více než kdy jindy, Irán a jiné arabské země tvrdí, že holocaust je „mýtus“, je nezbytné zajistit, aby svět nikdy nezapomněl.

MÁTE JIŽ ZAPLACENÝ 2012 VĚSTNÍK \$25?
MÁTE JIŽ ZAPLACENÉ ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY \$25?

*Viktor Ponrepo, vlastním jménem Dismas Šlambor (6. 6. 1858 – 4. 12. 1926)
byl český průkopník kinematografie, majitel prvního stálého
kina v Praze v domě U modré štiky v Karlově ulici.*

KINO PONREPO – SOKOLSKÝ NÁRODNÍ DŮM SYDNEY

Představení se obvykle konají každou třetí neděli v měsíci v sokolském Národním domě v prvním patře 16 Grattan Crescent, Frenchs Forest v 14.00 hodin.

Neděle 19/8/2012 v 14.00 hodin:

VESNIČKO MÁ STŘEDISKOVÁ

Setkáte se tu se svérázným a okouzlejícím doktorem Skružným, řidičem družstevního nákladáku Pávkem a jeho závozníkem, mentálně zaostalým Otíkem, ke kterému se Pávek chová s jako k vlastnímu, i když mu Otík ve své prostotě připravuje jeden malér za druhým, žárlivým hrubiánem Turkem, jeho ženou Janou a jejím milencem, zootechnikem Kašparem, akademickým malířem Rybou a řadou dalších svérázných postaviček obývajících střediskovou obec Křečovice. Jejich osudy se prolétají v řadě komických i poněkud hořkých epizod obalujících hlavní motiv Pávka, který sice po řadě nehod odmítne jezdit s mentálně zaostalým Otíkem, ale pak přece jen nedokáže stát stranou, když Pražák Rumlena, který tu má chalupu, zosnuje plán jak se zbavit Otíka Rákosníka, neboť ředitel podniku, v němž Rumlena zastává funkci náměstka, projeví zájem o koupi Otíkovy chalupy po rodičích. Když má být Otík kvůli lukrativní nabídce poslán do Prahy, kde by měl pracovat v podniku Kovodřevo a bydlet v paneláku, zasáhne a plán překazí. Režie: Jiří Menzel Hrají: János Bán, Marián Labuda st., Rudolf Hrušínský, Rudolf Hrušínský ml., Petr Čepek, Libuše Šafránková, Miloslav Štibich, Jan Hartl, Oldřich Vlach, Stanislav Aubrecht, Zdeněk Svěrák, Július Satinský, Josef Somr a jiní.

Neděle 23/9/2012 v 14.00 hodin:

COŽ TAKHLE DÁT SI ŠPENÁT

Hrdiny komedie plné krkolomných absurdních zápletek, záměn, zmatků a rozuzlení jsou meloucháři Jarda Zemánek a Franta Liška, kterým nic není svaté. Sotva se dostanou z vězení, kde se ocitli kvůli nepodařené krádeži lihu, už jedou v další levotě. Oba výtečníky si totiž najme majitel kosmetického salónu v hotelu Imperiál, spolčený s docentem Mlejnkem z výzkumného ústavu, kde právě vynalezli přístroj k regeneraci starých dojníc. Chce, aby získali přesnou kopii přístroje, která však má bohatým paničkám vracet ztracené mládí. Má to ale háček. Kdo chce léčebnou kúru podstoupit, nesmí v kritické době jíst špenát, který účinky přístroje znásobuje... Režie: Václav Vorlíček Hrají: Vladimír Menšík, Jiří Sovák, Iva Janžurová, Michal Kocourek, Ondřej Hach, František Filipovský, Ivana Maříková, Petr Přívozník, Stella Zázvorková, Josef Somr a jiní.

INEPTOCRACY - (*in-ep-toc'-ra-cy*) - A system of government where the least capable to lead are elected by the least capable of producing, and where the members of society least likely to sustain themselves or to succeed are rewarded with goods or services paid for by the confiscated wealth of a diminishing number of producers.

Hádankový koutek

Jako už několikrát, pan **Richard Toman** byl jediný, kdo se obtěžoval mi poslat svá řešení; tentokrát jen prvního a třetího problému. Píše: „Pokud se týká dnešních problémů, vynechám ten druhý (vidím jen jeden způsob)“. Takže pro všechny, kteří by prostě hodili bílou kostku do černé barvy: nejste sami! Jako obvykle mu velmi děkuji, neboť bez jeho odpovědí bych to už možná vzdala.

Mám velmi zajímavý výtažek z knihy **“The Woman Who Changed Her Brain”** od Barbary Arrowsmith-Young. Ráda jej pošlu všem, kdo by měli zájem; ale nejužitečnější bude pro ty, kteří chtějí pomoci dětem, jež jsou v dnešní terminologii nazvány: **“Gifted Learning Disabled.”** 26. června 2012 rovněž SBS přinesla program na podobné téma: **“Changing Your Mind”**, o neuroplasticitě mozku, podle které není nikdy pozdě se naučit novým věcem.

1. How many counters would be needed to cover each square on this chessboard, if you had to place 1 counter on the first square, 2 on the second square, 3 on the third square, and so on?

Solution: 2,080 counters. You are adding numbers $1 + 2 + 3 + 4 + \dots + 64$, so let's use a nice trick: first + last = $1 + 64 = 65$, second number + penultimate number again add up to 65 , and so on. We have exactly 32 such pairs; $65 \times 32 = 2,080$.

Note: **Carl Friedrich Gauss** discovered this trick at the age of 10. If you search the Internet for “young Gauss sum”, you'll get plethora of sites about him!

2. How many distinctly different ways can you colour the faces of a white cube black?

Solution: There are 9 distinctly different ways to colour the faces of the cube black.

No white faces left – 1; one white face – 1; two white faces (opposite or adjacent) – 2; three white faces (with or without a common corner) – 2; four white faces (same as two black faces) – 2; five white faces (same as one black face) – 1; altogether 9.

3. My Secret Word

One of the words listed here is my secret word: **AIM DUE MOD OAT TIE**

With this list in front of you, if I were to tell you any one letter of my secret word, then you would be able to tell me the number of vowels in my secret word. Which word is my secret word?

Solution: From the “clue”: If you were told any one of the letters in **MOD**, then you would not be able to determine whether the number of vowels in my secret word is one or two. Thus none of the letters in **MOD** is in my secret word. Then my secret word cannot be **AIM, DUE, MOD, or OAT. So my secret word is TIE.**

Dnešní hádanky:

První hádanka je ta slíbená světoznámá hříčka týkající se vynálezce šachů. Druhá je opět z „Alba čtyřiceti hádankových karet“ a ta třetí otázka je z knihy **“The Great Book of Mind Teasers & Mind Puzzlers” George J. Sumnerse**, a obě jsem ponechala v angličtině.

1. **Kolik zrněk pšenice byste museli dát na 64té políčko šachovnice, kdybyste začali s jedním zrnkem na prvním políčku a pro každé další políčko to zdvojnásobili?**

Pověst říká, že o to požádal Perského šacha vynálezce hry „šachy“, když mu šach nabídl, že jako odměnu může požádat o cokoli, co si bude přát.

2. **How would you go about timing the boiling of an egg for 15 minutes using a 7-minutes hourglass and an 11-minutes hourglass?**

3. **Equal Sums**

A B C

D

E F G

H

I

Each of the digits **1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8** and **9** is:

i) Represented by a different letter in the figure to the left.

ii) Positioned in the figure to the left so that each of

A + B + C, C + D + E, E + F + G and **G + H + I** is equal to 13.

Which digit does **E** represent?

no comment

Phytagorova veta:.....	24 slov
Otčenáš:.....	66 slov
Archimédův zákon:.....	67 slov
Deset přikázání:.....	179 slov
Amerecká Deklarace nezávislosti:..	1 300 slov
Ústava USA se všemi 27 dodatky:..	7 818 slov
Vyhláška EU o prodeji zelí:.....	26 911 slov

Ako vychádzaš z dôchodku ?

Dobre! Pred jedením sa napijem vody a po napití už nejem!

Policajti vyšetrojú smrť babky, ktorá sa počas Vianoc zadusila rybacou kosťou.

Pýtajú sa dedka: „Dedko a to ste nevideli, že babka sa dusí?“

„Čóó? Ja slabo počujem.“

„Pýtam sa vás, že či ste nevideli, že babka sa dusí?“

„Ja som len videl, že stále otvára ústa a guľa očami ako kapor, a tak som si myslel, že len spieva koledy...“

Citát Věry Chytilové: „No jo. Mužský. Ti nestárnou. Šediny je zdobí, brýle jim svědčí, vrásky jsou sexy. Žádné křečové žíly. Žádná celulitida. Žádné klimakterium. Ale pak najednou... zdechnou.“

Manželka se ptá muže: „Pepo, budeš jíst tu polévku? Jestli ne, přidám tam maso a dám ji psovi...“

Pán doktor, môžem si v mojich rokoch ešte užívať?

– Môžete, pane, môžete, ale iba lieky!

V slovenskej kolibe: - Pán hlavný, ja v tej držkovej polievke nemám ani jednu držku!

– V maďarskom guláši, tiež nie sú Maďari, – odpovie hlavný.

ALERTS TO THREATS IN EUROPE: BY JOHN CLEESE...

John Cleese – British writer, actor, and tall person, speaking on the topic of security:

The English are feeling the pinch in relation to recent events in Syria and have therefore raised their security level from “Miffed” to “Peeved.” Soon, though, security levels may be raised yet again to “Irritated” or even “A Bit Cross.” The English have not been “A Bit Cross” since the blitz in 1940 when tea supplies nearly ran out.

Terrorists have been re-categorized from “Tiresome” to “A Bloody Nuisance.” The last time the British issued a “Bloody Nuisance” warning level was in 1588, when threatened by the Spanish Armada.

The Scots have raised their threat level from “Pissed Off” to “Let's get the Bastards.” They don't have any other levels. This is the reason they have been used on the front line of the British army for the last 300 years.

The French government announced yesterday that it has raised its terror alert level from “Run” to “Hide.” The only two higher levels in France are “Collaborate” and “Surrender.” The rise was precipitated by a recent fire that destroyed France's white flag factory, effectively paralyzing the country's military capability.

Italy has increased the alert level from “Shout Loudly and Excitedly” to “Elaborate Military Posturing.” Two more levels remain: “Ineffective Combat Operations” and “Change Sides.”

The Germans have increased their alert state from “Disdainful Arrogance” to “Dress in Uniform and Sing Marching Songs.” They also have two higher levels: “Invade a Neighbour” and “Lose.”

Belgians, on the other hand, are all on holiday as usual; the only threat they are worried about is NATO and EU pulling out of Brussels.

The Spanish are all excited to see their new submarines ready to deploy. These beautifully designed subs have glass bottoms so the new Spanish navy can get a really good look at the old Spanish navy.

Australia, meanwhile, has raised its security level from “No worries” to “She'll be all right, Mate.” Two more escalation levels remain: “Crikey! I think we'll need to cancel the barbie this weekend!” and “The barbie is cancelled and all beer is gone.” So far no situation has ever warranted use of the last final escalation level.

A final thought – “Greece is collapsing, the Iranians are getting aggressive, and Rome is in disarray. Welcome back to 430 BC”...

Australian Greens *Piers Ackerman The Telegraph 4/7/2011*

Anyone who has witnessed Bandt or the Greens leader Senator Christine Milne in full flight could legitimately believe they are watching a zealot on a religious crusade.

But the Greens aren't restricting their flagellation to themselves (though that would be worth seeing); they see themselves as the scourges of modern civilisation with its carbon-based economies.

They cannot read history. They cannot remember what the world must have looked like when it relied on water-wheels and windmills for power, when the light went out, when the sun went down and they want to turn the clock back to those days.

Similarly, they have no sense of sovereign nations, no understanding of security or borders.

Like idiot children, they imagine a world in which everyone will hold hands in a non-threatening manner and happily chew organic dandelion sandwiches (or those appropriate to the culture and region – so long as the culture is not Western).

MÁTE JIŽ ZAPLACENÝ 2012 VĚSTNÍK \$25?

MÁTE JIŽ ZAPLACENÉ ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY \$25?

PERLY A PERLIČKY – sokolské i nesokolské

Před 100 lety zemřel skladatel a kapelník **František Kmoch**. Kolínský Sokol s ním v roce 1871 uzavřel prozatímní smlouvu a pro velký úspěch o dva roky později smlouvu řádnou. Kmoch se stává zaměstnancem a v roce 1880 i členem sokola, který přebírá i jeho kapelu. (Podle článku Vladimíra Franze v Lidových novinách 30/4/2012.)

Jedna z mála dochovaných fotografií Františka Kmocha (1848-1912)

Od sovětské **invaze 21. srpna 1968 do Československé republiky** uplynulo již plných 44 let. Bolševici tuto invazi eufemisticky nazývali „vstup vojsk“, a dokonce ji označovali za „bratrskou pomoc“. Tato invaze vyléčila nejen iluze západního světa o sovětských úmyslech, ale navždy vyvedla z bludu o sovětském komunismu naprostou většinu československých bolševiků a navěky prokázala nesmyslnost pochybného konceptu socialismu s lidskou tváří.

Na měsíc červenec připadají dvě významná česká výročí, dodnes s úctou slavená. Obou těchto výročí vzpomínají Češi v prvním týdnu července, obě ve dny sváteční. Šestého července byl v německé Kostnici upálen český velikán **Jan Hus**, po „odsouzení“ tam konaným Concilem. Hus, ačkoliv byl obdivovatelem a následovníkem anglického náboženského horlivce a odpůrce papežského Říma Wycliffa, sám sebe pokládal za věrného křesťana a katolíka. Horlil však ohnivě proti zlořádům v tehdejší římské církvi, proti prodeji odpustků, proti trojpapežství, proti nezřízenému životu kněží a jiným neřestem v církvi. Jeho upálení na hranici, které on sám podstoupil s radostí milovníka „boží pravdy“, popudilo jeho české stoupence a vedlo nakonec k rozpoutání „husitských válek“ provázených několika křížovými výpravami proti vzbouřeným Čechům... Mistr Jan Hus, rektor králem Karlem IV založené pražské university, byl vynikajícím kazatelem v české řeči, byl jejím věrným milovníkem a zasloužil se o její další rychlý a zdárný vývoj několika zásadními reformami. Zvolil například tehdejší pražské nářečí češtiny za základ k usměrnění spisovného jazyka, a svými důmyslně vypracovanými „nabodeníčky“ – čárkami a háčky – geniálně umož-

nil Čechům psát svojí abecedou bez používání spřežek. Umožnil tak tvarově bohaté češtině doplnit nedostačující latinská abecední písmena vhodnými hláskovými označeními, později postupně přijatými i jinými evropskými jazyky. – Právětak moudří soluňští věrozvěstové **Cyril a Metoděj**, jejichž výročí se v červenci vzpomíná dnes státním svátkem, oplodnili již v devátém století prostředí našeho tehdejšího státu, Velkomoravské říše, nejen náboženským poselstvím do Střední Evropy se šířícím, křesťanstvím, nýbrž právě také vhodným uzpůsobením písemného jazyka k písemným projevům. Vytvořením a používáním písma glagolice a kyrilice založeným na základě řecké abecedy, umožnili užití písemných projevů daleko přesněji, než tak škýtala chudší a bohaté zásobě slovanských hlásek nepostačující abeceda latinská. České písemnictví se tedy může dnes pochlubit plody jak časného kulturního působení vyspělého prostředí řeckého s centrem v ještě dávno nedobyté Konstantinopoli, tak i latinského. To je vlastně evropský kulturní unikát. Východní součást někdejší mocné římské říše s centrem v Konstantinopoli, byla v devátém století, tedy v době, kdy velkomoravský kníže Rostislav požádal o vyslání věrozvěstů ze Soluně, ještě i největší a bohatě kvetoucí kulturní velmocí v Evropě, zatím co Řím už po několik století tehdy živořil pod panstvím svých barbarských germánských podmanitelů. Husův svátek byl letos v Praze důstojně oslaven v Betlémské kapli na Starém městě pražském. Během nově uzákoněného státního svátku pátého července na památku příchodu věrozvěstů na Velkou Moravu se na moravském Velehradě sešlo k jeho oslavě mnoho desítek tisíc věřících. Promluvili k nim velmi moudře také dva soudobí čeští kardinálové, Vlk a Duka. Kardinál Duka, někdejší vězeň z doby bolševického ujařmení, neopomenul ve svém uváženém projevu znovu připomenout, že mnozí z bývalých komunistických samozvanců dnes stále ještě zasedají na čelných místech státu...

Na druhého července tohoto roku také připadá **pětadevadesáté výročí bitvy u Zborova**. Byla to památná bitva československých legionářů v Rusku, přesněji na západní Ukrajině, o které se vzápětí pochvalně rozepsal ruský tisk. Zborovská bitva za první republiky byla v Československu věrně slavena jako vojenské vítězství vybojované vlastními vojáky proti habsburským vládcům. K bitvě došlo již po únorové ruské revoluci a po odstoupení cara, avšak ještě předtím než Němci dopravili v zaplombovaném vagoně z Curychu do Petrohradu Lenina, aby tak pomohli rozleptat ruskou armádu, a dopomohli bolševikům k provedení pozdějšího říjnového puče, později nazvaného revolucí. Vítězství Čechoslováků na zborovském bojišti bylo jedním z posledních úspěšných vojenských akcí na ruské frontě proti armádám centrálních mocností, Německa a Rakouska. Brzy poté muselo dojít k ústupu na východ – a ten pak končil na Dálném východě ve Vladivostoku. Ruští vojáci oslabeni a zdeptáni bolševickou propagandou se houfně vzdávali rakousko-německému nepříteli, Ukrajinci ve snaze vytvořit si vlastní stát počínali vítat armády centrálních mocností jako spojence proti Rusům i proti bolševikům, a českoslovenští legionáři byli nuceni ustoupit za mohutný Dněpr...

Ne že by byla česká media **letošní výroční všesokolský slet** zcela ignorovala. Česká televize opravdu poctivě promítala průběh sletového průvodu Prahou v neděli prvního července, jimž byly sletové dny zahájeny. Průvod vykročil tradičně z Václavského náměstí, prošel Národní třídou, otočil se kolem Národního divadla, po Smetanově nábřeží s panoramatickým výhledem na celý komplex Karlova mostu, Malé Strany a majestátních Hradčan, vinul se dále kolem kostela Křížovníků k budově Rudolfiny, kde jeho účastníci důstojně složili hold předním představitelům sokolstva a vlády, a potom po průchodu naleštěnou a elegantní Pařížskou třídou skončil opět tradičně na Staroměstském náměstí. Prezident Klaus sokolský průvod svojí přítomností však nepoctil, ne snad z neúcty – byl totiž jen kdesi na zahraničním zájezdu... Nutno však s potěšením a úctou zaznamenat, že mezi hlavními sokolskými představiteli před Rudolfinou stál i nejvyšší český církevní katolický reprezentant kardinál Duka, někdejší vězeň komunistického režimu! To byla vpravdě nebývalá pocta církve celému sokolskému hnutí. V čele průvodu byly slavnostně neseny župní prapory, včetně jakéhosi náhradního praporu naší župy Australské, a zahraničním sokolům bylo v průvodu čestně vyhrazeno čelné místo. Pochodovali vedle sebe jak ti nejstarší sokolové v tra-

dičních krojích, tak i bezpočet rozzářené sokolské drobotiny ze všech koutů republiky, což působilo dojemně, a s příslibem nadějně budoucnosti... Bohužel, i tentokráte docházelo k dlouhým a nevysvětlitelným zastávkám průvodu, a jen tu a tam hrála do pochodu řízná kutálka. Pražané na ulicích pozorovali sokolský průvod se zřejmým odstupem, podivem a určitou rezervou – nikde ulice nelemovaly nadšené desetitisíce jásajících davů, jako tomu bylo třeba v onom kritickém roce 1938...

První sletové vystoupení se konalo za téměř nepřetržitého lijavce, druhý den ale probíhalo za nádherného slunečního jasu. Necvičilo se ovšem na Strahově! Výročnímu všesokolskému sletu byl vykázán pomenší stadionek na východě Prahy na hřišti Slavie v Edenu. Nemůže být, bohužel, té nejmenší pochyby – strahovský stadion by byl zel prázdnotou. Ze Strahova na hřiště Slavie! Diváků bylo daleko a daleko méně, než tomu bývávalo za první republiky – slet probíhal ovšem během týdne dvou státních svátků, a Praha se dokonale vyprázdnila... Nadšeného potlesku se nicméně cvičícím dostávalo v hojně míře, zejména těm nejmenším. Není však také pražádné pochyby o tom, že pro naprostou většinu Pražanů, a vůbec pro většinu celé české veřejnosti, byl tento výroční sokolský slet jen jakousi nezvyklou událostí během prázdninového týdne se státním svátkem Jana Husa, a také s dalším svátkem věrozvěstů Cyrila a Metoděje, kdy obyvatelé hlavního města Prahu vyprázdnili, oddávající se volnosti na chatách a v přírodě, venku z ulic letního velkoměsta. Ostatně ani sametová revoluce sama se rozhodně nenesla na křídlech sokolských ideálů. Disidenti v čele s Václavem Havlem nebyli už od počátku nijak prodchnuti sokolským duchem. Ani prezident Klaus se Tyršovými zásadami nikdy nijak energicky neoháněl. Na rozdíl od sokolského nadšení z října 1918 proběhla sameťácká „revoluce“ bez význačného zásahu sokolstva, pohlceného a zdecimovaného po únoru 1948 chapadly bolševické diktatury... Nezaznamenal jsem, že by byl letos někdo z pohlavárů České republiky zřetelně – zřetelně! – zdůraznil národní význam sokolského hnutí jako tradiční, ba nejstarší české organizace. Sokolské vlastenectví jakoby se v republice dnes krčilo ve stínu každodenních afér s tuneláři všech odrůd a zabarvení, a jakoby člověk nějak slyšel ozvěnu tvrzení někdejšího českého pana velvyslance v Austrálii, Juraje Chmiele, že budeme možná slavit ustavení republiky a znovunabytí samostatnosti spolu s Rakušaný a Maďary... Přesto ale to všechno spontánní nadšení sokolské mládeže dodává mocnou sílu tušení nadějně budoucnosti. Tužme se tedy, aby tomu tak skutečně bylo!

Zásluhou dvou svých roztomilých a dobrosrdečných neteřinek jsem letos v červnu a v červenci zavítal do jižních i severních Čech. Projeli jsme kde co, tu i onde, zbrázdlili jižní kraje mezi Pískem a šumavským Javorníkem, projeli Kolínkem, i kolem Mladé Boleslavi jsme to nabrousili, pozdravili Jablonec a zavítali jsme i do nádherných a lesnatých a zeleňoučkových Jizerských Hor. Česká krajina v pozdním jaru a v létě? Však vy to sami víte dobře. Voda hučí po lučinách, bory šumí po skalínách, v sadě stkví se jara květ. Nu prostě – **zemský ráj to na pohled**. Ano, rozhodně ano, jak by ne. Je to ta krásná země, země česká. Domov můj. Váš i můj...

Zmizela ale na Kolínsku širá řepná pole. Zchátraly nečinné cukrovary. Češi sladí převážně třtinovým cukrem dovezeným na pokyny všemocného Bruselu z bývalých kolonií západních zemí... Když projíždí člověk kolem té Mladé Boleslavi, hledí s obdivem na tovární objekty Škodovky, ale uvědomuje si, že v Evropě velice úspěšnou a vyhledávanou škodovku sice vyrábějí Češi, avšak za vedení Němců, a za putování výtěžku prodeje do německé kapsy... **Ani dříve gigantická plzeňská továrna Škodovka, ani plzeňské pivovary už nějak nepracují pod českým vedením** – o to se kdysi už postarala Klausova hrr hrr privatizace. Poldina huť na Kladně zeje prázdnotou, ultramoderní průmyslová zařízení vybrakována, česká konkurence zcela zneškodněna... Na druhé straně svoboda občanů je zřejmě naprostá, zboží všeho druhu všude k dostání, obrovité obchodní domy se prohýbají pod tíhou nabízených tovarů... V Praze například na Smíchově U Anděla mnohopatrový obchodní dům a na Náměstí revoluce nově zřízený prodejní gigant naprosto zastíňují naše australské – jak bych to jen vyjádřil? – nu, naprosto zastíňují naše australské krcálky toho druhu. Krcálky? Ano, krcálky! Jen si to představte!

Menší firmy se ale všude rozbujely. Mnoho jich sice zkrachovalo, ale ty, které přežily, ty pracují na výbornou. Například řeznické a uzenářské obchody v Praze, cukrářství a pekařství, o jejichž lahodných výrobcích se Austrálii dosud nikdy nesnilo a snít dlouho asi nebude, restaurace s dlouhatánskými jídelními lístky v městech i na venkovských místech – to všechno prosperuje, a obsluha s úsměvem a ochotou se zdá být prvotřídní. Našince napadá, že ti domácí Češi už i velmi brzy znovu nabudou potřebné sebevědomí a „know how“ i v těch větších podnicích a nebudou se dávat už dlouho šikanovat zvenčí. Že si prostě už brzy uvědomí, že nepotřebují dozor z vnějšku; že si také brzy odkoupí z německých rukou tisková media, která jakoby jim dnes a denně našeptávala, jací to oni jsou ti Češi pitomečkové, a jak potřebují pevné velení pevného cizího hlasu...

Jel jsem se tentokrát podívat zblízka na **jadernou elektrárnu do jihočeského Temelína.** Její čtyři obrovité komíny hulí neustále bílou páru. Autem lze dojet až do těsné blízkosti celého objektu. Musím přiznat, že to byl pro mne hrozivý pohled, přestože pokládám výrobu jaderné energie za čisté a správné řešení. Ať už ale řešení správné či nesprávné, pohlížel jsem na ty čtyři páru chrlicí velekomíny přece jen s nepokojem, ba s opravdovým úděsem, a rozhodně bych v obci Temelín bydlel jen velmi, velmi nerad... Naproti tomu projíždět o kousínek dál kolem hrází tálínského, ne tedy temelínského, rybníka je uklidňujícím požítkem. Ať se nahání či nenahání...

Jistá **část šumavských hvozdů je postižena kůrovcem.** Pokud se pamatuji, došlo k podobnému postižení také hned po skončení minulé války, a jako tehdy, i tentokrát probíhají v republice obšírné polemiky mezi těmi, kdo doporučují kůrovcem zasažené stromy pokácet a odstranit, a těmi, kdo zastávají názor, že se stromy kácet nemají, a že si příroda jen s jistou minimální lidskou pomocí pomůže docela dobře sama. Bitvy mezi těmito dvěma tábory se urputně vedou ve všech českých mediích. Když ale člověk dnes těmi obrovskými plochami jihočeských lesů projíždí, uvědomuje si, že broukem kůrovcem postižené plochy jsou poměrně nevelké, a celá ta kůrovcová bitva se mu počne jevit jako mnoho povyku pro nic. Mně se rozhodně ale nezdálo, že by pokácení stromů na očividně omezené ploše mohlo zasadit šumavským velikánům nějak přespříliš citelnou a viditelnou ránu...

Kdo z vás, milí čtenáři dosud nezná jihočeskou **Bechyni**, ať se vynasnaží svou neznalost napravit, a milou Bechyni neprodleně navštívit. Leží si to městečko docela pohodlně mezi Tábořem a Pískem na strmé skále, pod níž protéká sličná řeka Lužnice, a do jeho malebného náměstí se člověk prostě musí ihned po uši zamilovat. Život tam samozřejmě plyne klidně, klidňoulince. Věru stojí za to prohlédnout si místní výrobu keramiky. Mezi pozoruhodností bych zařadil i bechyňský zámek, a několik set let starý a Němci nedotčený židovský hřbitov... Pobýval jsem tam letos asi pět týdnů v léčebném ústavě pro úlevu pohybových neduhů, a vřele tamější způsob léčby mohu doporučit. Pozor ale! Kromě těch nejrůznějších masáží a bahenních procedur budete třikrát denně čelit horám – ano, horám! – dobrého jídla všech českých druhů. Odolávat budete jen se zařatými zuby a hluboce rozbolestněným srdcem.

Projet z Bechyně přes Strakonice a Horažďovice kolem Strašína na šumavský Javorník, a potom přes Kašperské Hory na Horskou Kvildu je pro naše oko zvyklé na mdlou zeleň australských eukalyptů hotovou pastvou. Tady zurčí Vydra, tam můstek přes Teplou Vltavu nebo i horní tok v těch místech mladičké Otavy, to je pro smysly našince hotovým dobrodružstvím. Právě takovým dobrodružným prožitkem je zájezd do Jizerských hor na severu Čech. Šlápne se na plyn jednou a projede se z Prahy spleťtými okružními silnicemi a tunely účelně vybudovanými kolem hlavního města, šlápne se na plyn podruhé a svištíte už na Mladou Boleslav – vpravo se kmitnou

Trosky a Český ráj, vlevo v dálce Říp a pak opodál nad Libercem Ještěd, a po třetím přidání plynu jste už najednou v Jablonci. Pak už jen kousínek přes Tanvald nahoru mezi překrásnými zeleňoučkými hvozdy při polské hranici, kolem nádherného kostela v Hejnicích, a už stojíte v Libverdě. Všechno jakoby na dlani, všechno čerstvě zelené, a všechno **je to česká krása nad českou krásu**. Krása nad krásu, věřte...

Pozor, pozor, Dejvičáci, ale pozor třeba i vy Nedejvičtí! **Co nového v bývalé Praze XIX?** V Praze XIX, v Dejvicích – Bubenči. Jak víme, Dejvice byly až tak nějak do první světové války spíše pražským venkovem, při nejlepším pražskou periferií, kam se chodívalo jednou do roka na Matějskou pouť. Koncem dvacátých let minulého století se Dejvice ale spojily s Bubenčem, a začalo se tam stavět, a už v polovině let třicátých se z dříve ospalých Dejvic vyklubala vzorná moderní pražská čtvrť s ministerstvem Národní obrany, Hlavním vojenským štábem, ultramoderní Hanspaulkou a s vůbec nejmodernějším výstavním koutem severozápadní Prahy, s Babou, kde vyrostla za první republiky takřka přes noc exhibiční vilová zahradní nádhera. Bubeněč se naproti té dejvické rozrostlosti nijak mnoho nepozměnil, nemá se vlastně kam rozrůstat. Do Stromovky lze ovšem stále vyrazit brankou při Bubeněčském nádražičku – nádraží dejvické je naopak v pomalé likvidaci – starodávná restaurace Na slavníku dále pevně stojí a připomíná všem, kdo nezavírají oči a uši, že tam kdysi císařovna Marie Terezie porodila jedno ze svých mnoha dětek; bubeněčský hřbitov se z místa ani nepohnul, a Struhy zůstaly poněkud vylepšenými Struhami. Tolik o Bubenči. Ale Dejvice? Nuže, vězte! Dejvice se rozrostly a daly i samotnému Bumbříčkovi jasně flek na hru. Rozrostly se až k Ruzyni, a skoro pohltily i Divokou Šárku. Dejvická třída, žel, už přestala být někdejším vyhledávaným korsem, v bývalém biografu Svornost jsou dnes doma Špejbl s Hurvínkem, a tak trochu naproti se dnes můžete podívat do nového divadla Jiřího Suchého Semafor již před několika lety přesídlivšího právě do Dejvic! Bio Bruska nezaniklo, leč živoří poblíže stanice Metra Hradčanské nedaleko bývalého Špejcharu. Mají tedy Dejvice dvě významné stanice Metra, tu Hradčanskou a na Vítězném náměstí Dejvickou, konečnou stanici trasy „A“. Někdejší biograf Carlton v Terronské ulici promítá pod jménem Orlik. Vítězné náměstí zůstalo výstavním kouskem Dejvic pod populárním pseudonymem „Kulaťák“, a bývalý komplex budov vedle Hlavního štábu s někdejším kinem Bajkal slouží drasticky zredukované české armádě, včetně dokonale antiseptického hotelu s restaurací otevřenou i široké veřejnosti. Dobrá polovina české důstojnické části armády tam dochází na obědy. Poblíže tamní stanice tramvaje otevřeli výbornou cukrárnu/pekárnu s koláči všechních druhů, barev a chutí, o nichž se Austrálii, abych se opakoval, vůbec nikdy ani nesnilo, a snít dozajista nikdy vůbec nebude. Plichtovo pekařství na Dejvické třídě jsem hledal, ale hledal marně. „Švecovka“ už není Švecovka, Drlíkovo uzenářství jsem už rovněž neobjevil. Objevil jsem ale na rohu Vítězného náměstí rozsáhlou restauraci „Kulaťák“, kde to denně i večerně cvrčí, a kde sáhodlouhý jídelníček obsahuje na desítky, DESÍTKY jídel, o nichž Sydney nebude mít nikdy ani tu nejmenší představičku, včetně vepřového kolínka, španělských ptáčků, svíčkové, vepřové, koprové omáčky, hovězího masa na desatero způsobů, zmrzlinových pohárů – nejméně deset druhů. Raději ani nehovořit! Velvarskou třídu opět překřtili, tentokráte na „Evropskou“ – ale stále ještě míří na ty Velvary... A ta Baba? I Baba se rozrostla o několik desítek sličných vilek, a na jejím severovýchodním konci se nepřestává tyčit ona památná a záhadná zřícenina, vlastně nedostavěnina. Však to znáte – kdo se pokusí ji dostavět, zahyne... Matějský kostelík stále stojí na témže místě nad Šárkou s širokánským rozhledem do zeleného údolíčka, a pár krůčků odtud je hospoda Na staré faře s vynikající kuchyní... Hanspaulka konečně prozradila původ svého názvu. Zámeček někdejšího majitele Hanse Paula na Šárecké ulici s nádherným výhledem na Hrad, za bolševiků obydlen romskými opěkači uzenin na otevřených ohniscích, byl dokonale zrestaurován a skoro k nepoznání zušlechtěn, a má se za to, že tam bude brzy umístěn „Institut Václava Klause“ – Václav Klaus prý za mlada hrával na Hanspaulce vzadu nad Šáreckým údolím tenis... Teď slyším zvonit zvonec u svatého Gottharda – ano, ten stále ve starém Bubenči stojí – a povídání o Praze XIX, dnes Praze 6!, musí být prostě konec.

Nadává se, nadává. Češi přece nadávat dovedou. Na to i na ono. **Čech bez proklínání vlády by byl přece rybou bez vody!** Dnes nadává doma v republice kdekdo, na kdeco, hlavně ovšem na dnešní vládu. Na rozbujelou korupci, na tuneláře, na peněžní podvodníky, na prezidenta, na parlament, na poměry, nu prostě na všechno. Když ale lidem připomenete, že ve svobodném státě mají občané takovou vládu, jakou si zaslouhují, ihned vám namítnou, že nemá cenu vůbec volit, že to jsou všechno lumpové a gauneři. Našince – nikoli ty místní – samozřejmě napadne, že holt po několik generací za komunistů se lumpové a gauneři systematicky pěstovali. A nejméně dvě z těch gaunersky vychovávaných generací dodnes přežívají. Hlavně zásluhou těch dobrodinců, kteří se nedovedli postarat, nechtěli se postarat o spravedlivé potrestání alespoň těch špičkových bolševických lumpů. Mezi ty zachránce nepotrestaných lumpů nutno především zařadit oba Václavy, Havla a Klause, ti oba si dali nakukat, že je nutno po správně sameťácku přijmout bolševický právní řád... Takové potrestání dnes už prakticky nikomu nepřichází vůbec na mysl. Na mysl jim spíše přicházejí „zločiny“ bratří Mašínů... Po nějakých exulantech nezaštekne dnes prakticky pes. A přitom je v republice naprostá svoboda všude a všeho, cestovat se může kdykoli a kamkoli, všude plno nejrozmanitějšího zboží. Žádné fronty na banány... Ty nejmladší se nikdo nijak horlivě nesnaží poučovat o minulosti, ani té slavné, ani té neslavné... Co ráno, to nová aféra, a po celičkový den to media rozebírají a s jakousi perverzní rozkoší přemílají a přežvykují. Na druhý den nikdo nekropí len, všechny ty hovadinky z minulého večera se rozebírají nanovo a s gustem, a přidává se k nim zbrusu nová aféřička aféra jako čerstvoučký bonbóneček... Je ovšem možno, jen možno, v těchto sebestpitvách rozpoznat třeba i začátek konce, konečně snad jakýsi začátek jakéhosi konce. Kéž by. Přece nejsme my Češi naprostí pitomečkové – nebo snad ano?

V kinu Ponrepo uvedl v tomto období obětavý kinomet bratr Petr Čermák dva filmy. První, „Rodina je základ státu“, se snaží upozornit na komplexní problematiku vzniknuvší za situace, kdy oddaný manžel a milující otec rodiny je zapleten do finančních machinací svého podniku. Tato složitá problematika je na plátně nanesena bez zřejmé snahy o návod k vyřešení... Druhý Ponrepem potom v červenci uvedený film, „Na samotě u lesa“, nás přivedl k celkem jednoduchým a lze říci dohodně provádným intrikám rodinky pražských výletníků usilujících o zajištění koupě vesnického domku od jeho postaršího a sympatického majitele.

German Academic Exchange Service (DAAD) is offering scholarships for a **two-week course** (2-15 December 2012) **dealing with the issue of the European Union** in a broader sense for students wanting to improve their understanding of contemporary European affairs and legislative regulations. The scholarships are available to Australian and New Zealand undergraduate and graduate students studying in the fields of law, politics, international relations, European studies or similar subjects. The course will be held in English and the program is comprised of a course on European affairs and study trips to Saarbruecken and Trier, to Luxembourg (European Court of Justice), to Strasbourg (European Parliament, European Court of Human Rights) and to Bonn (visiting DAAD). There is no cost for the program: tuition, accommodation and meals for the duration of the program for selected students, as well as excursions, are included. To apply for the DAAD Scholarship, please see the information and application form at <http://ces.anu.edu.au>. The application due date is Friday **31 August 2012**. You can also request further information and an application form from DAAD Information Centre Sydney, Dr Jorn Hausner: daad.australia@gmail.com The ANU Centre for European Studies is also delighted to support the program by funding three travel grants of up to \$2,500 per student for successful applicants. To apply for the travel grant please send your Curriculum Vitae, a concise statement (max 250 words) explaining why you want to attend the program and a current academic transcript by close of business on Friday **31 August 2012** to europe@anu.edu.au. For enquiries about ANUCES travel grants, please contact the Centre administrator, Ms Jane Coultas email europe@anu.edu.au.

Lovec perel Bojar

Dummies guide to what went wrong in Europe. *(From Internet)*

Helga is the proprietor of a bar. She realizes that virtually all of her customers are unemployed alcoholics and, as such, can no longer afford to patronize her bar. To solve this problem she comes up with a new marketing plan that allows her customers to drink now, but pay later.

Helga keeps track of the drinks consumed on a ledger (thereby granting the customers' loans).

Word gets around about Helga's "drink now, pay later" marketing strategy and, as a result, increasing numbers of customers flood into Helga's bar. Soon she has the largest sales volume for any bar in town.

By providing her customers freedom from immediate payment demands Helga gets no resistance when, at regular intervals, she substantially increases her prices for wine and beer – the most consumed beverages.

Consequently, Helga's gross sales volumes and paper profits increase massively. A young and dynamic vice-president at the local bank recognises that these customer debts constitute valuable future assets and increases Helga's borrowing limit. He sees no reason for any undue concern, since he has the debts of the unemployed alcoholics as collateral.

He is rewarded with a six figure bonus.

At the bank's corporate headquarters, expert traders figure a way to make huge commissions, and transform these customer loans into DRINKBONDS. These "securities" are then bundled and traded on international securities markets.

Naive investors don't really understand that the securities being sold to them as "AA Secured Bonds" are really debts of unemployed alcoholics. Nevertheless, the bond prices continuously climb and the securities soon become the hottest-selling items for some of the nation's leading brokerage houses.

The traders all receive a six figure bonus.

One day, even though the bond prices are still climbing, a risk manager at the original local bank decides that the time has come to demand payment on the debts incurred by the drinkers at Helga's bar. He so informs Helga. Helga then demands payment from her alcoholic patrons but, being unemployed alcoholics, they cannot pay back their drinking debts. Since Helga cannot fulfil her loan obligations she is forced into bankruptcy. The bar closes and Helga's 11 employees lose their jobs.

Overnight, DRINKBOND prices drop by 90%. The collapsed bond asset value destroys the bank's liquidity and prevents it from issuing new loans, thus freezing credit and economic activity in the community.

The suppliers of Helga's bar had granted her generous payment extensions and had invested their firms' pension funds in the BOND securities. They find they are now faced with having to write off her bad debt and with losing over 90% of the presumed value of the bonds. Her wine supplier also claims bankruptcy, closing the doors on a family business that had endured for three generations; her beer supplier is taken over by a competitor, who immediately closes the local plant and lays off 150 workers.

Fortunately though, the bank, the brokerage houses and their respective executives are saved and bailed out by a multibillion dollar no-strings attached cash infusion from the government.

They all receive a six figure bonus.

The funds required for this bailout are obtained by new taxes levied on employed, middle-class, non-drinkers who've never been in Helga's bar.

Now do you understand?

MÁTE JIŽ ZAPLACENÝ 2012 VĚSTNÍK \$25?

MÁTE JIŽ ZAPLACENÉ ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY \$25?

Co všechno uráží muslimy *Lea Vojteková*

Urážet muslimy bychom určitě neměli, chceme-li s nimi vyjít v dobrém, což je bezpochyby v našem zájmu. Jenže ono se ukazuje, že neurazit muslimy je velmi obtížné, muslimové se urážejí snadno, muslimové se urážejí v jednom kuse, muslimové se urážejí rádi, nenechají si ujít jedinou příležitost, aby se mohli urazit, a pak je problém na světě.

To, že křesťanské kříže s Ježíšem Kristem uráží muslimy, je poměrně známo. Docela zarážející je případ, kdy britský katolík Gareth Langmead, pracující jako šéf parkingu na letišti v Manchesteru, byl postaven mimo službu. Důvod? V kanceláři si pověsil zmíněný obrázek, čímž „urazil“ svého muslimského spolupracovníka. Obrázek stál původně na pracovním stole a Langmead ho údajně pověsil před velkým úklidem na stěnu.

Známy jsou příklady postupného prosazování vůle muslimů na úkor majority zejména z politicky korektní Anglie (taky i z USA): vánoční prázdniny, což některé školy raději oficiálně přejmenovaly na „zimní prázdniny“, protože pojem Vánoc uráží muslimy. Taky se ruší vánoční výzdoba ve školách, aby „neurážela“ muslimské děti.

Muslimy uráží dokonce i hračky. Britská firma The Early Learning Centre odstranila ze své hračky představující farmu figurku prasátka. Kuřátko, koník, ovečka a kráva směly zůstat. Důvodem bylo, že by prasátko jako zvíře považované v některých kulturách za nečisté, mohlo urážet citění muslimů.

Muslimy taky uráží i obrázky Josefa Lada. Nejvíce jim vadí kozel Bobeš, který byl kamarádem Mikeše.

Daný kozel uráží muslimské citění. (Kocour Mikeš zas vadí Romům...) Chudák Josef Lada, má štěstí, že se nedožil dnešních dnů, jinak by byl označen, možná i souzen, za rasismus a xenofobii.)

Islámská španělská asociace se domáhá na magistrátu ve španělské Lleidě, aby město vyhláškou zakázalo lidem cestovat se psy v autobuse a také chodit se psem po ulicích, kde se pohybují muslimové. Pes prý muslimy uráží. Psy totiž islám považuje za nečisté. Přítomnost psů ve městě prý muslimy diskriminuje a uráží jejich právo na náboženskou svobodu a právo muslimů žít v souladu s učením Koránu.

A taky došlo už i na učebnice. Například Italské ministerstvo by mělo z povinných školských osnov vyškrtnout Božskou komedii Dante Alighierioho. Doporučili to alespoň odborníci z poradní organizace při OSN, podle nichž kniha šíří nenávisť vůči Židům, muslimům a homosexuálům. Božská komedie, mistrné dílo středověké literatury a jeden z pilířů italských vzdělávacích programů, je urážlivá a diskriminační, a to jak jazykově, tak obsahem.

Tvrdí to členové organizace Gherush92, jež má status zvláštního poradního orgánu Ekonomické a sociální rady.

Ze školních učebnic anglických školáků byly vypuštěny pasáže o holocaustu. Jako důvod bylo uvedeno, že učení o holocaustu uráží muslimy a jejich víru v tom, že holocaust neexistoval.

63 letý rakouský důchodce byl zatčen policií za to, že na svém pozemku během sekání trávy nahlas jódloval. Měl totiž konkurenci: na sousedním pozemku stojí islámská mešita, ze které během modlení pouštějí do okolí z reproduktorů na dvoře zpěv muezzina. Kdo má právo se projevovat nahlas? Má právo si nahlas zpívat rakouský důchodce nebo má právo pouštět do okolí nahlas z reproduktorů mešita islámské zpěvy? Jak víme, vyhrát může jen jeden, protože jak říká známé přísloví: „Na jednom hnoji není pro dva kohouty místo.“ A na tom rakouském hnoji není místo pro rakouského důchodce. Muslimové si zpěv za plotem nenechali líbit a podali na něj oznámení za hanobení islámu. Svým zpěvem prý napodobuje (nebo konkuruje?) zpěv muezzina a tím muslimy uráží. Helmut G. se před soudcem dušoval, že nechtěl urazit islám, prý „byl jen v dobré náladě při práci na zahradě a chtěl si jen zazpívat.“ Soudce mu nakonec uvěřil a byl shovívavý: Důchodce nepůjde do kriminálu, zaplatí pouhých 800 EUR pokuty (20 tisíc Kč).

Celkem nedávno muslimy urazila skleněná krychlová budova na Páté avenue v New Yorku, v níž sídlí prodejna společnosti Apple. Urážka spočívá v tom, že její architektura připomíná svým tvarem Kaabu v Mekce (navíc byla budova během stavebních prací zahalena černou fólií!) a stejně jako Kaaba, i prodejna je otevřena

dvacet čtyři hodin denně. Dokonce se v muslimských kruzích rozšířila fáma, že se budova ve skutečnosti jmenuje „Apple Ka'aba“ a prodává se v ní alkohol.

Muslimům se také nelíbí pokladničky ve tvaru prasátek. Ze sociálního oddělení úřadu radního v birminghamské čtvrti West Midlands musely z příkazu vyšších míst zmizet veškeré předměty spojené s tímto zvířetem. A to jak porcelánové figurky, kalendáře, polštářky, tak dokonce i dózy na kapesníky s obrázkem Prasátka z Medvídka Pú. Stalo se tak po šokující události: jistý muslim dostal v zásilce z úřadu jako pozornost plyšové prasátko.

A zase Španělsko: Učitel zeměpisu v hodině mluvil o šunce. Do výkladu ale zasáhl muslimský žák – upozornil učitele, že jako muslima jej slovo „šunka“ uráží a tím, že o ní mluví, uráží islám. A nezůstalo jen u toho. Rodiče muslima si okamžitě stěžovali u vedení školy a na místní policejní stanici podali trestní oznámení. Učitel byl obviněn z rasisticky motivované šikany.

V Německu mají přestupky muslimů šetřit muslimští policisté a soudit muslimští soudci, protože jinak je to vůči nim ponižující. Oficiálním požadavkem Strany zelených, jejíž předseda je Turek, je jedna sloka německé hymny v turečtině.

Ve Švýcarsku zas muslimy urážela švýcarská vlajka a chtěli ji změnit. To se jim naštěstí nepovedlo.

A tady se nabízí zcela zásadní otázka... **Proč si muslimové vybrali pro svou emigraci evropské země? Proč se přistěhovali sem, když je tady tak všechno uráží?** Vždyť přece když se někam chci přestěhovat, tak si vyberu zemi, která je mi blízká a která neuráží mé cítění. A když už, tak prostě respektuji zvyky a kulturu dané krajiny. Podotýkám, že mi nejde o žádné zabíjení ani vystěhování muslimů. Jde mi čistě o pokojné žití a o zachování evropské kultury. Jenže něco takového není možné bez respektu a sebereflexe i druhé strany. Ale co to je za civilizaci, že pořád někomu něco vyčítá, jenom ne sama sobě, a že pořád hledá odpovědnost u jiných, ale u sebe ne? Kam chce s tímhle dojít?

Pokud lidi s jiným vyznáním žijí v cizí zemi, mají respektovat zákony, které v zemi jsou a ne si vymýšlet způsoby, jak je měnit a obcházet. A hlavně, když ve své zemi sami vůbec netolerují jiné odlišnosti. Jiné vyznání nebo barva kůže z nich nedělá nadraženého tvora, který když si dupne, ovládne vše.

Již zde nejde jen o snahu dezintegrovat „tradiční společenství“ přijímáním kulturně odlišných imigrantů, spojenou s programy masového zvýhodňování a nucením většinové společnosti k porozumění a přizpůsobování se v zájmu „kulturní rozmanitosti“. Příchozím (v tomto případě muslimům – a nehraje zde roli, jaké má dotyčný občanství) je v podstatě povoleno konat v rozporu s národní ústavou – a tyto kroky jsou de iure posvěceny coby „zákonné“.

Katolická charita je osočována coby „rasistická“, neboť bezdomovcům zdarma servíruje polévku s vepřovým masem (uráží muslimy). Politici upozorňující na problémové soužití menšin, jsou umlčováni, protože „nepochopili nutnost multikulturních zítřků“. Multikulturalisté nás přesvědčují o naší údajné bigotnosti, netoleranci a matou veřejnost scestnými teoriemi o „pestré společnosti“. Jenže zde se vytváří jen iluze, která s realitou nemá nic společného.

Ono je to docela podobné, jako u výchovy malých dětí. Ty taky zkoušejí, co si můžou dovolit. A když jim nenastavíme určité hranice, tak to bude mít jenom negativní důsledky. Dokonce už i evropští politici se vyjádřili, že multikulturalismus totálně selhal.

Až to tu dojde moc daleko, potom už bude pozdě křičet, že takhle jsem to nechtěl, takhle jsem si to nepředstavoval, myslel jsem, že se tu budeme mít rádi a ono to podle těch mých krásných teorií nedopadlo. Teorie neplatí, pokud to nezastavíme teď, tak budeme za pár let čelit tvrdé realitě. Naše děti se budou ptát, jak to, že jsme nedohlédli ty konce, jak jsme mohli být v tom roce 2012 tak blbí. Může ještě v Evropě zvítězit zdravý rozum?

**MÁTE JIŽ ZAPLACENÝ 2012 VĚSTNÍK \$25?
MÁTE JIŽ ZAPLACENÉ ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY \$25?**

EXIL V AUSTRALSKÉM PROTINOŽÍ (4)

Bořek Šindler

PROBARVOVÁNÍ POŠEDLÉ SYDNEY – JARO 1950

Zaťukejte u toho nebo i jiného českého osmačtyřicátníka, a potvrdí vám to i písemně – za onoho australského času na počátku mohutného přívalu poválečných emigračních vln čeřících ustálenou hladinu australské koloniální existence byla jen jediná, k rozpoznání jen jediná barva: ŠED. Šedá, šedivá, ponurá, smysly ubíjející a téměř děsivá šed', šedost na každém rohu i růžku, kroku i krůčku. Ten dojem všudypřítomné šedivosti byl ovšem pocitem velice relativním, ba scestným. Přijeli jsme na lodích z rozjitřené poválečné Evropy poznamenané hroznou válkou, z prostředí jeviště lidských jatek, nucených prací, transportů do plynových komor, transportů do sněžných plání za polárním kruhem, kobercových náletů bombardérů na milionová města. My Češi jsme dorazili ze země vhozené nacistickému Německu za oběť pofiderního míru, proživší mnohaletou okupaci sveřepého nepřítele a nakonec znovu obětované rozhodnutím velmocí do železného sevření kremelských potentátů. Dorazili jsme do země nezvyklého nám poklidu. Byli jsme zvyklí na neustálé dění a rozmanitost okolí. Ti, kdo o vlásek, jen vlastně o vlásek, unikli plynovým komorám, ti klidnou hladinou válkou nezasažené Austrálie posuzovali jinak. Vívali ji jako ostrov záchrany holých životů, jako zemi zaslíbeného bezpečí. My ostatní, a tedy i my Češi jen čechovatí, my nevděční nezdárníci, jsme si toho australského bezpečí nebyli sice úplně nevědomi, zírala ale na nás přece jen především ta tupá hráz šedivosti. Možná, že kdybychom byli tehdy bývali tušili, jak radikálně se třeba taková Sydney během několika desítek let potmění na životem kypící mnohamilionové velkoměsto, možná že bychom viděli tu šed' jinak. Tolik představitosti jsme však tenkrát neměli, a takové vidiny budoucnosti tehdy úzce konservativní a – jak se nám zdálo – britsky naladěná Austrálie rozhodně neskýtala.

Tou jakoukoli představitostí ubíjející šedinou jsem se v té době cítil dokonale obklopen i já. Psal se nějak už počátek měsíce října, zimní sydneyjské lijavce byly ty tam, a namísto nevlídného střeoevropského října nastupovalo australské jarní teploty. V Koreji se pilně válčilo, nás Čechy stále nikdo nikam nepovolával, i když australští hoši tam stáli po boku Američanů, lukulské snídaně paní Robinsonové mě nepřestávaly udržovat při dobré mysli, vidina sudů kyselého zelí se dávno rozplynula a na obzoru se počínala rýsovat reálná možnost změny. Manželé Sloukovi, zdatní lapači krys, domovníci a moji dobrodinci mi totiž naznačili, že jejich přítel, jistý Dr. Janoušek, někdejší advokát z Tábora, pracuje v továrně na tenisové rakety v Alexandrii jménem Slazenger, a že by tam možná bylo místo i pro mne. Žádného pobízení zapotřebí nebylo, čokolády jsem měl plné zuby a čtvrt Alexandria byla mnohem blíže mému bydlišti v Randwicku než Abbotsford, kam jsem tramvají hned časně ráno musel dojíždět. Slovo dalo slovo a už jsem se u Slazengerů hlásil jako nová raketová síla. Byl jsem přijat s otevřenou náručí – v těch dobách konjunktury se náruč otvírala kdekoli kdekomu – nebyl jsem však zařazen do oddělení, v němž již zručně dobrušovával rukověti raket někdejší tábořský právník JUDr. Janoušek. Přiřadili mě do zhotovovny oněch rukověti, kamsi na úplně odlehlý kout obrovské Slazengerovy výroby raket... Zanechal jsem, bez jakékoli sentimentality, práci s čokoládou, a protože jsem si nastrádal tou dobou ze dvou džobů i pár korunek, vzdal jsem se i místa půlnočního tkalce v přádelně. Upnul jsem se na rukověti tenisových raket. Lehká práce to nebyla, to mi věřte. Bylo třeba na „ponk“ si vyzvednout těžkou železnou formu a do ní vložit za hbitého natírání zvláštním lepidlem rukověť rakety mezi podélná prkénka, potom to všechno v té železné formě pevně sevřít a tak naplněnou formu umístit na prostorném stanovišti – a to všechno vyžadovalo pěknou sílu v pažích a opětované ohýbání zad. Vynášelo to ale i dobrou mzdu. Pracovali jsme vedle sebe tři chlapi, chlapi – jeden mladý Holanďan, zběh z holandské armády v Indonésii, kde tehdy Holanďané bojovali proti Indonésanům, jeden mladý Chorvat z bývalé armády chorvatského generála Mihajloviče bojující proti Němcům i proti Titovi, a já. Fachčili jsme jako diví – pracovali jsme „na akord“, s platem podle kusu, k nemalé potěše vedoucího australského mistra, a s výhledem na sobotní přesčas, udělovaný za vzorný výkon. Sypalo to tedy poměrně dost. V poledne jsme obědvali v tovární kantýně, a to obvyklé australské dobroty. Nikomu z nás tří moc nechutnaly, sedávali jsme spolu a dohovořovali jsme se lámanou

angloněmčinou. Australští spoludělníci naše „lingo“ nijak nemilovali, stranili se nás, ale nechovali se nepřátelsky... Občas, jen občas, jsem v kantýně vystopoval i zdatného obrušovače JUDr Janouška, ale brzy jsem vyzozoroval, že mu moje společnosti nijak nevoní, a zanechal jsem tudíž pokusů o dorozumění se starším kolegou. My všichni tři jsme horlivě sledovali novinové zprávy z korejského bojiště, Australané se ukájeli kriketem a hned po skončení šichty hrrr do pubu k chlástu. Kdo se k takovému předvečernímu pochlastu neměl, ztrácel bez výjimky úctu druhů, ale nám Evropanům to nevadilo – hleděli jsme na Australany vchrstávající do sebe pivo každodenně před úderem šesté jako na pošetilé blbounky... Ještě slovíčko či dvě k tomu tábořskému Janouškovi. Ono už mu táhlo dobře na padesátku a fachčit v Sydney jako pomocný dělník muselo pro něho být pilulkou velmi hořkou. Byl ženat, jeho manželka byla lékařkou – ale Austrálie tehdy nedovolovala lékařům s evropským vyškolením vykonávat praxi bez dalšího studia na zdejší universitě. Lékař z takového pakistánského zákoutí, to ano. Lékař z Československa, to rozhodně nikoli. Janouškově choti ale dovolili praxi vykonávat na Nové Guineji – podle pravidla, že na nějakém to zabitém domorodci nijak moc nezáleží. MUDr Janoušková tedy odjela na Novou Guineji, její manžel byl ale povinen vyčkávat na povolení žít tam s manželkou, i jako pouhopouhý přívěsek. Vyčkával v továrně Slazengerově jako pomocný dělník, a vyčkával asi dva roky... MUDr Janoušková se později během let stala na Nové Guineji velmi oblíbenou lékařkou s vlastní kvetoucí praxí, a JUDr Janoušek se tam uchytíl se svým pražským doktorátem jako písálek v administrativě. Když se konečně, už jako vdovec, vrátil do Sydney, stal se mým klientem – ale to bych opět předbíhal. Setrvejme dnes v šedivé Sydney Léta Páně 1950.

Když to tak dnes všechno počítám, měl jsem už v té době za sebou nejednu kariéru. Kariéru dřevorubce, polního dělníka, slevače v ocelárně, pomocného čokoládníka, pomocného tkalce – a k tomu bych mohl přidat ze Švýcarska ještě neplacené nádenictví, opatrovnictví, pomocné kuchaření a vymývání kuchyňských kotlů a instruktorství v latině v kantonu Appenzell Ausserrhoden, česání švestek v blázinci v Curychu, pastevčení krav v kantonu St. Gallen a pomocné opatrovnictví školních dětí na letních prázdninách v okolí Winterthuru. Nezapočítal jsem sice do těch životních zkušeností práci v dolech na Kladensku a v Bílině, ale to byly jen jakési přechodné vrtochy. Tehdy, v tom prvním australském říjnu jsem zahajoval cestu na dráze lepiče rukojmí tenisových raket – a to bylo něco zbrusu nového. Studii na Karlově universitě, na Universitě v St. Gallenu a v Curychu jsem se samozřejmě ani neodvažoval vůbec v myslí dotknout jako nepatřičných nezávažností... U paní bytné v sydneyjském Randwicku jsem se cítil skoro jako v předrajské zahradě a její snídaně mně byly každodenní potěchou a posilou. Chyběla mi ovšem Leonie. Dopisovali jsme si, často jsme si dopisovali, a její fotografii jsem měl v rámečku hned vedle postele. Neodvažoval jsem se ale, vůbec jsem se neodvažoval zmínit se jí o tom, aby za mnou přijela do Sydney. Za mnou? Za pomocným dělníkem? Domníval jsem se také, že se korejské střetnutí rozvine v další válku, že budu oblékat uniformu – a vylákat z poklidného a bohatého Curychu vzdělanou dívku do sydneyjské nejistoty soužití s absolutním niemandem bez vyhlídky na slušnou existenci se mi jevilo jako čiré bláznovství... Děvčata ani paničky jsem ale v Sydney nehonil. Se svými novými českými židovskými přáteli jsem o víkendech jezdil po plážích, bylo veselo a družno, ale holky jsem nehonil. Bylo veselo a družno a nebylo. Opravdovou veselost nám v těch dobách nedovolovalo pomyšlení na rodinu, na rodnou zemi. Tam už proběhla inscenovaná soudní fraška s Miladou Horákovou, bolševičtí páni země vybičovali po únoru rozpoutanou „diktaturu proletariátu“ na opravdový teror neurvalých idiotů vládnoucích zastrašováním, šibenicemi a tím v české historii dříve neznámým soustavným ničením domácích hodnot. To nebyla doba umírněné Husákovské normalizace, kdy si takový Václav Havel mohl dovolit psát divadelní hry a posílat na Hradčany varovné dopisy. Komunisté rozpoutali boj o samou podstatu národních tradic a netrestali nespokojence jen vězením, vládli dokonalým systémem šibenic... Zpráv o rodině nebylo. V Sydney byl člověk trpěným oušlapečkem druhého či spíše třetího řádu, ve vlastní zemi byl prohlašován za zrádného vyvrhele... Mnoho těch důvodů k nějakému opravdovému veselí nebylo. Šeď exilového života v protinoží se jen tu a tam zpestřovala a probarvit se na veselo dokázala jen po zřídku...

Z TAJŮ KRÁS ČESKÉ ŘEČI

Bořek Šindler

Jak všichni dobře víme, tedy jak všichni my Češi předobře víme a známe, takový háček nebo taková čárečka – to přece dokáže český text dokonale změnit! Rada, pan odborový rada. Jeho dobrá rada nám budiž nad zlato... Ráda, ráda, můj zlatý Jeníčku, ráda, ráda, ráda tě mám... Celá řada skutečností hovoří proti globálnímu oteplování, leč vlády, chtivé dalších daňových poplatků, svoje programy globálně čile oteplují... Tedy: rada, ráda a řada. Pro takového v angličtině vyškoleného jedince v tom není prázdného rozdílu, čárka sem, háček tam – takový Angličan ty čárky a háčky vůbec ani nevidí a nevnímá je. Koho vůbec něco tak malicherného jako je nějaká čárčička či háčínek zajímá? Zajímá to samozřejmě nás Čechy. Zajímá nás to, protože český jazyk v těch třech shora uvedených slovech označených diakritickými znaménky činí velmi podstatný významový rozdíl, protože taková čárečka nebo takový háček mají pro nás skoro jakoby vůni vzácného koření. Jinými slovy, s háčkem nebo čárkou to může být nebe, bez háčku nebo čárky jen dudy. Tak nějak, že?

Čeština prostě úzkostlivě dbá na čárky a háčky, čárky a háčky jsou v naší řeči naprosto nezbytnými součástmi pravopisu naší psané řeči. Zavedl je do naší řeči sám středověký vynikající znalec a geniální reformátor češtiny, Jan Hus. Jistě už od dob Husových, možná i před jeho jazykovou reformou, možná již dříve se tu a tam používala ta jím používaná pověstná „nabodeníčka“, později částečně užívaná i v jiných jazycích. Avšak v moderní době – chtěl bych se o to jako nestatistik vsadit – v žádném jiném jazyce není ta soustava diakritických znamének tak dokonale vyvinuta a důsledně uplatňována jako v češtině. Diakritická znaménka má dnes v omezeném počtu polština, chorvatština ba i třeba turečtina a rumunština se jimi honosí. Český systém ovšem předčí ostatní jazyky zatím nedokázaly. Proč? To by nám nepochybně odborně a vědecky vysvětlili čeští jazykozpytci. Leč čeští jazykozpytci, žel, do sokolského Věstníku naší sydneyjské jednoty dosud odbornými články pohříchu nepřispívají, a omezme se tudíž jen na zde uvedené, byť dočista neodborné a povýtce nevědecké, popovídání o čárkách a háčcích.

Pamatujete ještě? Kolin, Kolin, stat ty v pekny rovina. Tím tedy nějak začneme. Tou hrůzou, která by se na Čechy sesypala, kdybychom se vzdali háčků a čárek – a ovšem i těch svých pádů. To by byl holy nestesti, uplny katastrof. Nu prostě, bez nabodeníček ani o krok, ani o krůček dále. Dojít/dojit. Krýt/kryt. Mile/míle. Šili/šílí. Klaní/klání. Láska/laská. Máte/mate. Mezi/mezí. Mýlí/mylí. A tak dále, a tak podobně. Přestože ta diakritická znaménka uživatelům jiných jazyků třeba zhora nic nenapovídají, český čtenář dovede jimi označená psaná slova okamžitě rozlišovat a podle nich se řídit, psát a číst. Trvá nám to ve škole sice hezkých pár let naučit se přesně to všechno rozlišovat, ale nakonec to české děti přece jen úspěšně zvládají již v základní škole a pak už ani není možno takové nezbytnosti češtiny zapomenout. Samozřejmě nám ta nabodeníčka značně zjednodušují pravopis. Zatímco my Češi si prostě napíšeme „š“, Angličan musí použít dvou písmen, „sh“, a Němec k takovému napsání potřebuje dokonce písmena tři „sch“. S takovým jednoduchoulinkým „č“ se Němec dokonale zapotí – „tsch“!!! Čtyři, ano čtyři (4) písmena na to naše jedno české „č“. Po německu je taková obyčejná švestka úplnou obludou: „Zwetschke“. Ovšem i polský spřežkový systém značně pokulhává za českou jednoduchostí. Třeba jejich „przechód“ čeština vyjádří kratěji jako přechod. Jedno takové polské slovo „przechrzcianka“ dovede zapůsobit na českého čtenáře jako obludná pravopisná nestvůra.

Již několik století před Husovou nabodeníčkovou reformou, vlastně už hezkou řádku staletí před Husovou reformou, se v našich zemích psalo glagolicí/cyřilicí, a ta nijaká nabodeníčka nevyžadovala. Právětak jako se bez nich dovedou obejít všechny slovanské abecední systémy založené na řecké abecedě, jako třeba ruština nebo srbština, a obsahující všechna písmena, jimiž latinské písmo nedisponuje. K nám zavedli v prvopočátcích českého písemnictví systém uspořádaný podle vzoru řecké abecedy jako vůbec první abecední systém v našich zemích v písmu použitý věrozvěstové Cyríl s Metodějem, tudíž nějakých pět století před Husem. Jím pro náboženské potřeby Velké Moravy sestavená abeceda se bez háčků a čárek dobře obešla. Soubor mezi církevní řečí domácí a latinou nakonec ovšem dopadl ve prospěch latiny, a tedy i latinského písma, a protože daleko chudší latinská abeceda nebyla schopna

v písmu postihnout velkou řadu českých slovanských výrazů, vznikla nutnost rozšíření abecedy – a Hus, jako přední znalec češtiny ve čtrnáctém/patnáctém století, poskytl českému jazyku opravdu geniální řešení onoho problému zavedením svých nabodeniček, a umožnil tak přesné zachycení mluvené české řeči prakticky všemi písmeny. Trvalo samozřejmě hezkou dobu, než byla jeho pravopisná úprava všeobecně přijata – ale od používání spřežkového písma bylo v konečném vývoji definitivně upuštěno. Historický vývoj českých diakritických znamének je vlastně také v jistém smyslu důkazem jedinečnosti vývoje českého písemnictví mezi ostatními evropskými literaturami, poznamenaného ve svých začátcích kulturními zásahy z východní části někdejší Římské říše s centrem v řecké Konstantinopoli, oproti současným zásahům ze západní složky oné mocné říše, z Říma. Často nějak zapomínáme, že ta východní, řecká státní komponenta mocného a kulturně vyspělého římského impéria přežila vyvrácení moci svého někdejšího centra v Římě germánskými barbary již v pátém století, o celé jedno tisíciletí. Uvažme, prosím, že zatímco barbary vyvrácený Řím živořil ve stínu do kulturního světa teprve pozvolna dorůstající germánské moci, východní část velkolepého impéria s centrem v Konstantinopoli po téměř tisíc let vzkvétala, dokud nebyla teprve v polovině patnáctého století zničena Turky. Ani si často dobře neuvědomujeme, že když se z trosk západní Římské říše začínal pomalu teprve znovu proklubávat někdejší lesk její kulturní slávy, východní, Řeky řízená Konstantinopol vzkvétala během éry moudrého císaře Justiniana i během dalších staletí poté jako dědička původních římských tradic oplodněných skvělou řeckou kulturní minulostí. A právě z jednoho z hlavních center oné části východního impéria, z řecko-makedonské Soluně, k nám na Velkou Moravu byli v devátém století vysláni východořímským císařem Michalem III. učení věrosvěstové Cyril a Metoděj, zatímco ze západu se do našich zemí šířilo křesťanství hlavně – poněkud velmi volně vyjádřeno – na kopytech koní východofranckých nájezdníků chtivých moci nad Čechy... Leč vraťme se po tomto širším historickém rozmachu zpět k nabodeničkám.

Některé jazyky, myslím, označují čárkou nad jistými hláskami i slovní přízvuk. Takové označování naše česká řeč nemá zapotřebí – v češtině je naprosto bez jakékoli výjimky přízvuk vždy jen a jen na první slabice, ovšem s tím, že se přesouvá na předložku, pokud tomu kterému slovu předložka předchází. Označování slovního přízvuku tedy není v naší řeči vůbec zapotřebí. Slouží tudíž naše diakritická znaménka výlučně k označování druhu, významu písmen. Pepinka šlápla na hada, a Terezka se s ní hádá. Vendulka spala, Lucinku sužuje zákeřná nemoc spála. Hranice mezi poli bývají označovány travnatou mezí... Pro nás Čechy je dnes používání nabodeniček naprostou nezbytností, jakousi druhou pravopisnou přirozeností. Tento dokonale vypracovaný a propracovaný český systém převádění latinských písmen a jejich používání v naší psané řeči zavedený mistrem Janem Husem již před nějakými těmi šesti sty lety a dnes námi v moderní době používaný, je jedním z dalších důkazů vybroušenosti češtiny domácími Čechy pomíjených jako samozřejmost. Samozřejmost to věru není. Jen nebudme stydliví a nezříkejme se jedinečné zásluhy o důmyslné zdokonalení našeho rodného jazyka. Ono se třeba řekne – nabodenička, nabodenička, a co má jako hele bejt? Nejen, že „to má bejt“, ono to je dalším důkazem dokonalé vybroušenosti našeho jazyka. Kolin, Kolin, ty nikdy ani potom nestat v ta pekny rovina!

IPCC's fraudulent climate science exposed

THE DELINQUENT TEENAGER Who Was Mistaken for the World's Top Climate Expert by Donna Laframboise (Foreword by Ian Plimer)

Book reviewed by Michael Gilchrist *News Weekly*, August 4, 2012

Donna Laframboise is an investigative journalist and a former vice-president of the Canadian Civil Liberties Association. During the 1990s, and until she retired from the profession in 2001, she was one of Canada's leading newspaper writers, producing a weekly opinion column for *The Toronto Star*, the nation's largest circulation newspaper. Up until 2009, she accepted the "alarmist" view of climate

change, after which she began to suspect that much of the current analysis was shallow. She decided to undertake her own research.

The Delinquent Teenager is the result of two years of delving into the inner workings of the Intergovernmental Panel on Climate Change (IPCC), which was established by the United Nations over 20 years ago. The IPCC, the author explains, is rather like a spoiled child that has never been subjected to normal discipline: “Having morphed into an obnoxious adolescent, the IPCC is now everyone’s problem. This is because it performs one of the most important jobs in the world. Its purpose is to survey the scientific literature regarding climate change, to decide what it all means, and to write an ongoing series of reports. These reports are informally known as the Climate Bible.”

We are endlessly told there is a scientific “consensus” about dangerous man-made global warming, that the cream of the cream of the world’s climate scientists are of one mind on this, that the “debate is over”, and that those who question this are “deniers” who should be silenced, if not imprisoned, for “heresy”. This has overtones of religious fanaticism rather than scientific open-mindedness. The basis for an alarmist conviction on the part of most politicians and journalists around the world is their unwavering confidence in the impeccable credentials of the IPCC. Yet Laframboise demonstrates with detailed chapter and verse that the IPCC is in reality a politicised house of cards with little scientific integrity or credibility.

As Ian Plimer argues in his foreword to the Australian edition (reviewed here), the IPCC was actually established to confirm “pre-ordained conclusions contrary to a huge body of existing validated evidence”. He says: “Rather than using evidence and logic, the IPCC has relied on spin and propaganda.” *The Delinquent Teenager* documents the fact that the IPCC continues to be influenced by activists from environmental groups such as the World Wildlife Fund and Greenpeace. Many of the key chapters in reports were written by these activists, or non-scientists, or else scientists outside their normal field of expertise. Several of the so-called “experts” are junior scientists at the very start of their careers and with few if any runs on the board.

Many of the references cited by the IPCC are from publications by its own hand-picked authors, or from the “grey literature” of green activists’ media releases or non-peer reviewed journal articles. Moreover, as Laframboise shows, the summaries of the IPCC reports — which are all that most politicians and journalists ever read — bear little relation to the scientific data contained in the reports (which have 44 chapters and around 3,000 pages).

The author also analysed the documents forming the basis of the IPCC reports and found that only 58 per cent were peer-reviewed while the rest were “grey literature”. Leaving aside the sometimes incestuous peer-review process, in some cases the lead authors have relied heavily on grey literature to make their points. For example, a paper that was only recently demolished by experts in the field for its flawed research was nevertheless prominently cited in one report to make claims about the alleged link between global warming and an increase in extreme weather events.

Other chapters about the likely spread of malaria and the number of species facing extinction as a result of dangerous global warming were also heavily reliant on dubious sources that depart from the readily available conclusions of reputable researchers. One of the more notorious examples of scientific dishonesty was the so-called “hockey stick” graph, which was “the central icon” in the 2001 IPCC report. It conveniently air-brushed out of history the well-documented Medieval Warming and Little Ice Age, and purported to show stable world temperatures for 1,000 years prior to industrialisation when the temperature suddenly shot up as a result of increased emissions of carbon dioxide. When the flaws in this shoddy research were exposed, after much stonewalling from the authors, there was no admission of error from the IPCC, although the hockey stick graph subsequently disappeared from future reports.

There are numerous examples along these lines that cast serious doubt on the credentials of the personnel and source materials that underpin the IPCC. It is clear that this body is little more than a massive political advocacy vehicle providing endless opportunities for “snouts in the trough”. Thanks to the IPCC’s poorly researched alarmist conclusions, trillions of dollars continue to be wasted worldwide,

